

ΒΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Γ' ΔΥΚΕΙΟΥ

002
ΚΛΣ
ΣΤ2Β
475

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ ΑΘΗΝΑΙ 1966

B

14

ΓΕΑ

Θεόμυσης

ΑΡΧΑΙΑ Γ/Α = 35

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Β 14- ΕΣΗ
ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ ΣΤΑΤΡΟΥ

Θεόκριτος

ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Γ' ΛΥΚΕΙΟΥ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ
Αρ. 73
Αρ. 1867

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑΙ 1966

Ψηφιοποιήθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

002
κλε
ετ2β
475

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

1. Ὁ βίος καὶ τὸ ἔργον τοῦ Θεοκρίτου.

Ὁ Θεόκριτος εἶναι εἰς τῶν ἐξοχωτάτων, ἴσως μάλιστα ὁ ἄριστος ποιητὴς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.

Κατὰ τὴν ἀλεξανδρινήν, τὴν ἄλλως λεγομένην ἑλληνιστικὴν ἐποχὴν, ἥτις περιλαμβάνει τοὺς τρεῖς τελευταίους π.Χ. αἰῶνας, ἡ ἑλληνικὴ ποίησις, ὅπως καὶ γενικώτερον ἡ καλλιτεχνία, προσέλαβεν ἴδιον χαρακτῆρα καὶ διαφέρει ἐν πολλοῖς τῆς ποιήσεως τῶν προηγουμένων περιόδων. Πολλοὶ ποιηταὶ καὶ κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐκαλλιέργουν τὰ μεγάλα ποιητικὰ εἶδη, τὰ ὅποια φυσικῶς καὶ ἀβιάστως ἀναπτυχθέντα εἰς παλαιότερους χρόνους εἶχον ἀνέλθει εἰς τὴν ὑψίστην ἀκμὴν. Οὕτως ὁ Ἀπολλώνιος (295 - 215 π.Χ.) ἔγραψε τὰ Ἀργοναυτικά, ἡρωϊκὸν ἔπος εἰς 4 βιβλία· ὁ Ἄρατος (310 - 245 π.Χ.) καὶ μετ' αὐτὸν ὁ Νίκανδρος (β' αἰ. π.Χ.) ἠσχολήθησαν μὲ τὸ διδακτικὸν ἔπος· ἄλλοι συνέθεσαν δράματα, ὅπως π.χ. ὁ Λυκόφρων, τοῦ ὁποίου σφύζεται μία τραγωδία, ἡ Κασσάνδρα ἢ Ἀλεξάνδρα. Ἄλλ' οἱ ποιηταί, οἱ ὅποιοι ἐξεπροσώπων πιστότερον τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς των, ἐποχῆς μὲ ἠλαττωμένην δημιουργικότητα καὶ μὲ ἐξησθενημένην τὴν θεϊαν πνοήν, ἡ ὁποία παράγει τὰ μεγάλα καὶ πρωτότυπα ἔργα, συνέθετον ἔργα μικρότερα, μετριοφρονέστερα, ἐπεδίδοντο εἰς εἶδη, τὰ ὅποια ἦσαν καταλληλότερα νὰ ἐκφράσουν τὰς τάσεις τῶν χρόνων των· ἔγραφον κυρίως ὕμνους, ἐλεγείας καὶ ἐπιγράμματα, εἰς τὰ ὅποια προσέδιδον τὰ κύρια γνωρίσματα τῆς ἐποχῆς των, τὴν πνευματῶδη εὐστροφίαν, τὴν κομψότητα καὶ τὴν χάριν.

Τὸ ποιητικὸν ὅμως εἶδος, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν ἐκαλλιεργήθη μὲ μεγάλην πρωτυπίαν, εἶναι ἡ βουκολικὴ ποίησις. Ἄσματα ποιμενικά, λαϊκὰ καὶ αὐθόρμητα, συνέθετον βεβαίως καὶ ἤδον

οί ποιμένες και κατά τους παλαιότερους χρόνους και εις άλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος και ιδίως εις τὴν Σικελίαν· ἐξ ἄλλου ὁ Σικελιώτης ποιητὴς Στησίχορος (640 - 555 π.Χ.) ὕμνησε τὸν κυριώτερον ἥρωα τῆς βουκολικῆς ποιήσεως, τὸν ὠραῖον Δάφνιν· ἀλλ' ὡς ποιήσις τεχνικὴ και προσωπικὴ ἢ βουκολικὴ ποιήσις ἤνθησε κατὰ τὴν ἀλεξανδρινὴν ἐποχὴν, διότι τότε ἐδημιουργήθησαν οἱ ὄροι οἱ κατάλληλοι διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς. Ὁ κόσμος εἶχεν ἐκλεπτυνθῆ μέχρις ὑπερβολῆς· ἡ ζωὴ τῶν μεγάλων πόλεων μὲ τὰς συμβατικὰς ἐκδηλώσεις τῆς καὶ ἡ διαμονὴ εἰς κλειστοὺς χώρους ἐστενοχώρου τοὺς ἀνθρώπους· ἡ πολυτέλεια καὶ ἡ τρυφηλότης τοὺς εἶχον κουράσει και ἡσθάνοντο τὴν ἀνάγκην νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ ἀποπνικτικὸν αὐτὸ περιβάλλον πρὸς τὴν ἐλευθερὰν φύσιν, πρὸς τὴν ἀφελῆ ζωὴν τῶν ποιμένων και τῶν ἀγροτῶν. Ἡ νοσταλγικὴ αὐτὴ τάσις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν φύσιν εὔρε τὴν καλλιτεχνικὴν τῆς ἔκφρασιν ἐν μὲν τῇ λογοτεχνίᾳ εἰς τὴν βουκολικὴν ποιήσιν, ἐν δὲ τῇ συγχρόνῳ αὐτῆς πλαστικῇ καὶ ζωγραφικῇ εἰς τὴν παράστασιν θεμάτων εἰδυλλιακῶν, εἰς τὴν ἀπεικόνισιν σκηνῶν ἐντὸς φυσικοῦ περιβάλλοντος.

Τὴν βουκολικὴν ποιήσιν ἀνήγαγεν εἰς τελειότητα ὁ Θεόκριτος. Περὶ τῆς ζωῆς του ὀλίγα εἶναι γνωστά. Ἐγεννήθη ἐν Συρακούσας περὶ τὸ 305 π.Χ. Ὁ πατὴρ του ὠνομάζετο Πραξαγόρας, ἡ δὲ μήτηρ του Φιλίνη· ἐγνώρισεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ζωὴν τῶν ποιμένων, τῶν γεωργῶν και τῶν ἀλιέων τῆς Σικελίας και τῆς Κάτω Ἰταλίας· εἰς τὰ ὄρη, τοὺς λειμῶνας και τὰς ἀκτὰς τῶν χωρῶν τούτων τοποθετεῖ τὴν σκηνὴν πολλῶν εἰδυλλίων του, ὅπως π.χ. τῶν ἐν τῇ παρούσῃ ἐκλογῇ *Νομέων* και τῶν *Βουκολιαστῶν* (VIII και IX). Ἐταξίδευσεν και εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἑλληνικὰς χώρας και διέμεινεν ἐκεῖ ἐπὶ μακρόν. Ἐν Μιλήτῳ συνεδέθη διὰ στενῆς φιλίας μετὰ τοῦ ἱατροῦ και ποιητοῦ Νικίου· μεταβαίνων ποτὲ εἰς Μίλητον ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ πολυτελεῆ ἐξ ἐλαφαντοστοῦ ἡλακάτην, διὰ νὰ τὴν προσφέρῃ εἰς τὴν σύζυγον τοῦ φίλου του, συνάδευσεν δὲ τὸ δῶρόν του μὲ τὸ ποίημα τὸ ἐπιγραφόμενον *Ἡλακάτη*. Ἐπεσκέφθη τὴν Κῶν και ἐγνώρισε τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἀκμαζούσης τότε ἐν τῇ νήσῳ ταύτῃ ποιητικῆς σχολῆς, τῆς ὁποίας ἀρχηγὸς ἐθεωρεῖτο ὁ ποιητὴς ἐλεγειῶν και ἐπιγραμμάτων Φιλητᾶς. Ἐλθὼν εἰς Ἀλεξάνδειαν ἐγένετο εὐμενῶς δεκτὸς ὑπὸ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου (285 - 246), εἰσῆλθεν εἰς τοὺς κύκλους τῶν σοφῶν και τῶν ποιητῶν, τοὺς ὁποίους ὁ φιλόμουσος ἐκεῖνος βασιλεὺς συνεκέντρωσεν εἰς τὴν πρωτεύουσάν του, και συνῆψε φιλίαν μετὰ τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ Καλλιμάχου (310 - 240). Ἀπὸ τὴν

ζωὴν τῆς Ἀλεξανδρείας ἐνεπνεύσθη τὰς Συρακοσίας ἢ Ἀδωνιαζούσας¹.

Εἰς τὸν Ἰέρωνα τὸν Β', ὅστις ἐβασίλευσεν ἐν Συρακούσαις ἀπὸ τοῦ 269 μέχρι τοῦ 213, ἀπευθύνει ὁ Θεόκριτος τὸ ποίημα Χάριτες ἢ Ἰέρων, οὗ ἀπόσπασμα παρελήφθη εἰς τὸ παρὸν βιβλίον, δὲν γνωρίζομεν ὅμως πότε τὸ ποίημα τοῦτο ἐγγράφη. Πιθανὸν κρίνεται ὅτι ὁ ποιητὴς συνέθεσε καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸ τῷ 275, ὅτε ὁ Ἰέρων, πρὶν βασιλευσθῆ, ἠτοιμάζετο νὰ ἐπέλθῃ κατὰ τῶν Καρχηδονίων, οἵτινες κατεῖχον μέρος τῆς Σικελίας. Διὰ τοῦ ποιήματος τούτου ὁ Θεόκριτος ἐζήτηι τὴν προστασίαν τοῦ Ἰέρωνος, ἀλλὰ μὴ εἰσακουσθεῖς, φαίνεται, ἀνεχώρησεν ἐκ Σικελίας καὶ μετέβη εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Δὲν γνωρίζομεν, ἂν ἔκτοτε ἐπανῆλθέ ποτε εἰς τὴν πατρίδα του. Ποῦ καὶ πότε ἀπέθανεν, εἶναι ἄγνωστον.

Τὴν δόξαν του ὁ Θεόκριτος ὀφείλει κυρίως εἰς τὰ βουκολικά του εἰδύλλια· ἡ λέξις εἰδύλλιον εἶναι ὑποκοριστικὸν τοῦ εἶδος, ἀλλὰ ἡ ἀκριβὴς σημασία τῆς δὲν εἶναι ἀσφαλῶς γνωστὴ· ἐσημαίνει ἢ μικρὸν εἶδος, μικρὰν δηλ. εἰκόνα τῆς ζωῆς, ἢ μικρὸν ἄσμα κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ εἶδη τῆς ἀρμονίας τῶν μεγάλων λυρικῶν καὶ δὴ τῶν χορικῶν ποιημάτων. Ἐγραψεν ὅμως ὁ Θεόκριτος καὶ ἄλλων εἰδῶν ποιήματα, ὡς ὕμνους, μέλη, ἐλεγείας, ἰάμβους, ἐπιγράμματα. Καὶ τὰ μέχρις ἡμῶν περισωθέντα ἔργα του — διότι τὰ πλεῖστα ἀπωλέσθησαν — εἶναι ποικίλα· ἐκτὸς τῶν βουκολικῶν ἔχομεν καὶ δραματικούς μίμους, ἤτοι μικρὰ δι' ἀνάγνωσιν καὶ οὐχὶ διὰ παράστασιν προοριζόμενα δράματα, εἰκονίζοντα σκηνὰς τοῦ καθ' ἡμέραν βίου ἀνθρώπων τοῦ λαοῦ, συντόμους ποιητικὰς διηγήσεις ἀρχαίων μύθων, ἐγκώμια, ἐπιγράμματα κ.ἄ. Ἀλλ' ἡ γνησιότης τινῶν ἐξ αὐτῶν ἀμφισβητεῖται².

1. Ἐν τῷ ἔργῳ τούτῳ δύο Συρακούσαι, κάτοικοι τῆς Ἀλεξανδρείας, ἡ Πραξιγόνη καὶ ἡ Γοργώ, εἰκονίζονται μεταβαίνουσαι εἰς τὰ ἀνάκτορα, διὰ νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀδώνιδος (βλ. ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις). Τὰ Ἀδώνια ἐωρτάζοντο τότε ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ δύο ἡμέρας· ἡ πρώτη ἦτο ἡμέρα χιρᾶς· ἐωρτάζετο κατ' αὐτὴν ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἀδώνιδος· κατὰ τὴν δευτέραν ἡμέραν τὸ ἄγαλμα του ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν καὶ αἱ γυναῖκες ἐθρήνον διὰ τὴν ἐπιστροφὴν του εἰς τὸν Ἄδην. Τῆς πρώτης ἡμέρας ἡ τελετὴ περιγράφεται ἐν τῷ δραματικῷ, τοῦ ὁποίου ἡ ὑπόθεσις ἐξελισσεται εἰς τρεῖς σκηνάς· α') ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς Πραξιγόνης (στ. 1 - 43), β') καθ' ὁδὸν (44 - 77) καὶ γ') ἐν τοῖς ἀνακτόροις (78 - 149).

2. Τὸ εἰδύλλιον IX (Βουκολιασταί) δὲν ἔφθασε, φαίνεται, μέχρις ἡμῶν ὑπὸ τὴν ἀρχικὴν του μορφήν καὶ διὰ τοῦτο ἡ σύνθεσις του παρουσιάζει ἀνωμαλίας τινάς. Διὰ τὴν κατανόησιν τοῦ ποιήματος πρέπει νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν τὰ ἐξῆς: Βοσκός τις.

2. Ἡ γλῶσσα τοῦ Θεοκρίτου.

Ὁ Θεοκρίτος, ὅστις ὡς Συρακούσιος ἦτο Δωριεύς, μετεχειρίσθη εἰς τὰ πλεῖστα ποιήματά του τὴν δωρικὴν διάλεκτον, ἀνάμεικτον ὅμως μὲ στοιχειᾶ τινὰ ὀμηρικὰ καὶ αἰολικά. Τὴν ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐκλογῇ περιλαμβανομένην Ἑλλακτὴν ὡς καὶ ἄλλα τινὰ ἔργα του ἔγραψεν εἰς διάλεκτον αἰολικὴν, ἄλλα δὲ ποιήματα εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν ὀμηρικῶν ἐπῶν. Στίχον μετεχειρίσθη κατὰ κανόνα τὸ δακτυλικὸν ἐξάμετρον ἐν τῇ Ἑλλακτῇ τὸν λεγόμενον μέγαν Ἀσκληπιάδειον στίχον, ὅστις ἔχει σχῆμα

Ὁ ἀναγιγνώσκων τὰ ποιήματα τῆς ἀνὰ χεῖρας ἐκλογῆς καὶ συμβουλεύομενος τὰς ἐν τῷ τέλει αὐτῆς ἐρμηνευτικὰς σημειώσεις δύναται πολλὰ γλωσσικὰ φαινόμενα νὰ παρατηρήσῃ, πολλὰ στοιχειᾶ τῆς γλώσσης τοῦ Θ. νὰ συλλέξῃ καὶ κατατάξῃ. Ἐνταῦθα παραθέτομεν γενικώτατά τινα.

Οἱ Δωριεῖς, ὅπως καὶ οἱ Αἰολεῖς, διετήρησαν τὸ ἀρχαῖον πανελληνιον μακρὸν α, τὸ ὅποιον κατὰ κανόνα ἐν τῇ ἀττικῇ καὶ εἰς ἔτι περισσοτέρας περιπτώσεις ἐν τῇ ἰωνικῇ διαλέκτῳ ἐτράπη εἰς η: α, ἀδίστα, σκαυᾶς, πλάν, ἄγαγον, ἀπέβα, αὐτᾶ.

Ἀντιστρόφως εὐρίσκομεν εἰς τὰ δωρικά η προελθὸν ἐκ συναίρεσεως ἢ κράσεως ἀντὶ τοῦ ἀττ. α: ὄρη, σίγη, ποθορῆ, κῆμέ, κῆπειτα.

Τὸ εο συνηρέθη εἰς ευ (ἀττ. ου): ἐμεῦ, μερίζου, βιάζου, ὠθεῦνται, θέρους.

Ἐν τῇ κλίσει τῶν ὀνομάτων παρατηρητέα ἢ κατάληξις -ᾶν τῆς γεν. πληθ. τῶν πρωτοκλίτων: γραιᾶν, μνᾶν, πηρᾶν, ἀεζομενᾶν, ἢ κατάληξις -ω τῆς ἐν. γενικῆς τῶν δευτεροκλίτων: τῷ πολλῷ ὄχλω, καθαρῷ ἀργυρίῳ καὶ ἢ κατάληξις -ως (σπανιώτερον -ος) τῆς πληθ. αἰτ. τῶν δευτεροκλίτων: μόσχως, χρησιμῶς, Γολγῶς, τῶς λύκος.

Ὁ ὁποῖος εἶχε προτρέψει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκην νὰ τραγουδήσουν, διηγεῖται νῦν τὰ κατὰ τὸν βουκολιασμὸν ἐκεῖνον γενόμενα: εἰς τὴν διήγησίν του ἀνήκουν οἱ στίχοι 14 καὶ 22 - 27, ἀλλ' ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ εἰδυλλίου (1 - 6) ὁ βοσκὸς οὗτος παρίσταται ὡς δρῶν πρόσωπον καὶ ἄνευ ἄλλης εἰσαγωγῆς ἀποτείνει τὸν λόγον εἰς τοὺς δύο βουκολιαστάς. Ἐν τῷ τελευταίῳ τμήματι (28 - 36) παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ διαδώσουν εἰς τὸν κόσμον τὰ ἄσματα τοῦ Δάφνιδος καὶ τοῦ Μενάλκα καὶ ἐκφράζει τὴν ἐνθουσιώδη ἀγάπην του πρὸς τὴν ποίησιν καὶ τὴν μουσικὴν.

Πρὸς τὴν ῥηματικὴν κατάληξιν **-μες** (εἰμές = ἐσμέν, ὤμες = ὤμεν, λαλεῦμες = λαλοῦμεν) παραβλητέα ἢ λατινικὴ -mus (amamus, legimus), πρὸς δὲ τὴν κατάληξιν **-ντι** (φαντί = φασί, φέροντι = φέρουσι) ἢ λατινικὴ -nt (amant, ferunt).

Τῆς αἰολικῆς διαλέκτου, ἥς δεῖγμα ἔχομεν ἐν τῇ *Ἠλικάτῃ*, τὰ κύρια γνωρίσματα (ἐκτὸς τοῦ μακροῦ **α**) εἶναι ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόπου ἀνωτέρω τῆς ληγούσης (γύναιξιν, φύτον, πάτρις) καὶ ἡ ψίλωσις (οὔτως, ὑδάτινα, ὑμάρτη). Ἄλλα αἰολικὰ στοιχεῖα, τὰ ἑποῖα ὁ Θεόκριτος μεταχειρίζεται συχνότατα καὶ εἰς τὰ δωρικὰ του ποιήματα, εἶναι ἡ κατάληξις **-οισα** (ἀττ. **-ουσα**): φέροισα, λαβοῖσα, Μοῖσα καὶ τὸ συμφωνικὸν σύμπλεγμα **σδ** (ἀντὶ **ζ**): ἀγοράσδειν, παῖσδε.

ΜΕΡΟΣ Α΄

ΚΕΙΜΕΝΟΝ

Ν Ο Μ Ε Ι Σ

ΒΑΤΤΟΣ ΚΑΙ ΚΟΡΥΔΩΝ

(IV)

ΒΑΤΤΟΣ

Εἰπέ μοι, ὦ Κορύδων, τίνος αἰ βόες ; ἦ ῥα Φιλώνδα ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ, ἀλλ' Αἴγωνος· βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν.

ΒΑΤΤΟΣ

ἼΗ πᾶ ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγεις ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

ἼΑλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία κῆμὲ φυλάσσει.

ΒΑΤΤΟΣ

Αὐτὸς δ' ἐς τίν' ἄφαντος ὁ βουκόλος ᾔχετο χώραν ;

5

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐκ ἄκουσας ; ἄγων νιν ἐπ' ἼΑλφεὸν ᾔχετο Μίλων.

ΒΑΤΤΟΣ

Καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὀπώπει ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Φαντί νιν ἼΗρακλῆι βίην καὶ κάρτος ἐρίσδειν.

ΒΑΤΤΟΣ

Κῆμ' ἔφαθ' ἁ μάτηρ Πολυδεύκεος ἦμεν ἀμείνω.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Κᾔχετ' ἔχων σκαπάναν τε καὶ εἵκατι τουτόθε μῆλα.

10

ΒΑΤΟΣ

Πείσαι κα Μίλων καὶ τῶς λύκος αὐτίκα λυσοῦν.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι ᾧδε ποθεῦντι.

ΒΑΤΤΟΣ

Δειλαῖαί γ' αὔται, τὸν βουκόλον ὡς κακὸν εὔρον.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ἦ μὰν δειλαῖαί γε, καὶ οὐκέτι λῶντι νέμεσθαι.

ΒΑΤΤΟΣ

- 15 Τήνας μὲν δὴ τοὶ τᾶς πόρτιος αὐτὰ λέλειπται
τῶστία. μὴ πρῶκας σιτίζεται, ὥσπερ ὁ τέττιξ ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Οὐ Δᾶν, ἀλλ' ὅκα μὲν νιν ἐπ' Αἰσάροιο νομεύω
καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι,
ἄλλοκα δὲ σκαίρει τὸ βαθύσκιον ἀμφὶ Λάτυμνον.

ΒΑΤΤΟΣ

- 20 Λεπτὸς μὲν χῶ ταῦρος ὁ πυρρίχος. εἶθε λάχοιεν
τοὶ τῷ Λαμπριάδα, τοὶ δαμόται ὄκκα θύωντι
τᾶ "Ἡρα, τοιόνδε· κακοχράσμων γὰρ ὁ δᾶμος.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Καὶ μὰν ἐς Στομάλιμον ἐλαύνεται ἐς τε τὰ Φύσκιω,
καὶ ποτὶ τὸν Νήαιθον, ὅπη καλὰ πάντα φύονται,
25 αἰγίπυρος καὶ κνύζα καὶ εὐώδης μελίτεια.

ΒΑΤΤΟΣ

Φεῦ φεῦ βασεῦνται καὶ ταὶ βόες, ᾧ τάλαν Αἴγων,
εἰς Αἶδαν, ὄκα καὶ τὸ κακᾶς ἡράσσοιο νίκας,
χὰ σῦριγξ εὐρῶτι παλύνεται, ἄν ποκ' ἐπάξαι.

ΚΟΡΥΔΩΝ

- 30 Οὐ τήνα γ', οὐ Νύμφας, ἐπεὶ ποτὶ Πῖσαν ἀφέρπων
δῶρον ἐμοί νιν ἔλειπεν· ἐγὼ δὲ τις εἰμὶ μελικτάς,
κεῦ μὲν τὰ Γλαύκας ἀγκρούομαι, εὔ δὲ τὰ Πύρρω.
αἰνέω τὰν τε Κρότωνα—«Καλὰ πόλις ἄ τε Ζάκυνθος...»—
καὶ τὸ ποταφῶν τὸ Λακίνιον, ἄπερ ὁ πύκτας
Αἴγων ὀγδώκοντα μόνος κατεδαίσατο μάζας.

τηνεί και τὸν ταῦρον ἀπ' ὄρεος ἄγε πιάζας
 τᾶς ὄπλας κήδωκ' Ἄμαρυλλίδι, ταί δὲ γυναῖκες
 μακρὸν ἀνάυσαν, χῶ βουκόλος ἐξεγέλασεν.

ΒΑΤΤΟΣ

᾿Ω χαρίεσσ' Ἄμαρυλλί, μόνας σέθεν οὐδὲ θανοίσας
 λασεύμεσθ' ὅσον αἴγες ἐμὴν φίλαι, ὅσον ἀπέσβηθ.
 αἰαῖ τῷ σκληρῷ μάλα δαίμονος, ὅς με λελόγχει.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Θαρσεῖν χρή, φίλε Βάττε· τάχ' αὔριον ἔσσειτ' ἄμεινον.
 ἐλπίδες ἐν ζωῶσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες.
 χῶ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει.

ΒΑΤΤΟΣ

Θαρσέω. βάλ्लε κάτωθε τὰ μοσχία· τᾶς γὰρ ἐλαίας
 τὸν θαλλὸν τρώγοντι τὰ δύσσοα. Σίτθ', ὁ Λέπαργος.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Σίτθ', ἅ Κυμαίθα, ποτὶ τὸν λόφον οὐκ ἔσακούεις ;
 ἤξῳ, ναὶ τὸν Πᾶνα, κακὸν τέλος αὐτίκα δωσῶν,
 εἰ μὴ ἄπει τουτῶθεν. ἴδ' αὖ πάλιν ἄδε ποθέρπει.
 εἴθ' ἦς μοι βροικόν τι λαγωβόλον, ὥς τυ πάταξα.

ΒΑΤΤΟΣ

Θᾶσαι μ', ὦ Κορύδων, πὸτ τῷ Διός· ἅ γὰρ ἄκανθα
 ἀρμοῖ μ' ὄδ' ἐπάταξ' ὑπὸ τὸ σφυρόν. ὥς δὲ βαθεῖαι
 τὰτρακτυλλίδες ἐντί. κακῶς ἅ πόρτις ὄλοιτο·
 εἰς ταύταν ἐτύπην χασμεύμενος. ἦ βρά γε λεύσσεις ;

ΚΟΡΥΔΩΝ

Ναὶ ναί, τοῖς ὀνύχεσσιν ἔχω τέ νιν· ἄδε καὶ αὐτά.

ΒΑΤΤΟΣ

᾿Οσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἀλίκον ἄνδρα δαμάζει.

ΚΟΡΥΔΩΝ

Εἰς ὄρος ὄκχ' ἔρπηθ, μὴ νήλιπος ἔρχεο, Βάττε·
 ἐν γὰρ ὄρει βράμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι.

ΣΥΡΑΚΟΣΙΑΙ Ἡ ΑΔΩΝΙΑΖΟΥΣΑΙ

(XV)

ΓΟΡΓΩ

Ἐνδοι Πραξινόα ;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Γοργοῖ φίλα, ὡς χρόνω. ἔνδοι.
θαῦμ' ὅτι καὶ νῦν ἦνθες. ὄρη δίφρον, Εὐνόα, αὐτᾶ.
ἔμβαλε καὶ ποτίκρανον.

ΓΟΡΓΩ

Ἐχει κάλλιστα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καθίζευ.

ΓΟΡΓΩ

5 Ὡ τᾶς ἀλεμάτω ψυχᾶς· μόλις ὑμῖν ἐσώθην,
Πραξινόα, πολλῶ μὲν ὄχλω, πολλῶν δὲ τεθρίππων·
παντᾶ κρηπίδες, παντᾶ χλαμυδηφόροι ἄνδρες·
ἀ δ' ὁδὸς ἄτρυτος· τὸ δ' ἑκαστέρω αἰὲν ἀποικεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

10 Ταῦθ' ὁ πάρακρος τῆνος· ἐπ' ἔσχατα γᾶς ἔλαβ' ἐνθῶν
ἰλεόν, οὐκ οἴκησιν, ὅπως μὴ γείτονες ὤμες
ἀλλάλαις, πὸτ ἔριν, φθονερὸν κακόν, αἰὲν ὅμοιος.

ΓΟΡΓΩ

Μὴ λέγε τὸν τεὸν ἄνδρα, φίλα, Δίνωνα τοιαῦτα
τῷ μικκῷ παρεόντος· ὄρη, γύναι, ὡς ποθορῆ τυ.
θάρσει, Ζωπυρίων, γλυκερὸν τέκος· οὐ λέγει ἀπφῦν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Αἰσθάνεται τὸ βρέφος, ναὶ τὰν πότνιαν.

ΓΟΡΓΩ

Καλὸς ἀπφῦς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἐπφῦς μὰν τῆνος τὰ πρόαν — λέγομες δὲ πρόαν θην 15
βάντα νίτρον καὶ φῦκος ἀπὸ σκανᾶς ἀγοράσδειν —
ἦνθε φέρων ἄλας ἄμμιν, ἀνὴρ τρισκαιδεκάπαχυς.

ΓΟΡΓΩ

Χώμὸς ταῦτᾶ ἔχει, φθόρος ἀργυρίω, Διοκλείδας·
ἐπταδράχμωσ κυνάδας, γραιῖν ἀποτίλματα πηρᾶν,
πέντε πόκωσ ἔλαβ' ἐχθέσ, ἅπαν ρύπον, ἔργον ἐπ' ἔργω. 20
ἀλλ' ἴθι, τῶμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λάζευ.
βᾶμες τῶ βασιλῆος ἐσ ἀφνειῶ Πτολεμαίω
θασόμεναι τὸν Ἄδωνιν· ἀκούω χρῆμα καλόν τι
κοσμεῖν τὰν βασίλισσαν.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἐν ὀλβίω ὀλβια πάντα.

ΓΟΡΓΩ

Ἔων ἴδες, ὦν εἴπαισ κα ἰδοῖσά τυ τῶ μὴ ἰδόντι. 25
Ἐρπειν ὦρα κ' εἴη.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ἄεργοῖσ αἰὲν ἑορτά.

Εὐνόα, αἶρε τὸ νῆμα καὶ ἐσ μέσον, αἰνόθρυπτε,
θὲσ πάλιν· αἰ γαλέαι μαλακῶσ χρήζοντι καθεύδειν.
κινεῦ δὴ, φέρε θᾶσσον ὕδωρ. ὕδατος πρότερον δεῖ.
ἀ δὲ σμᾶμα φέρει. δὸσ ὅμωσ. μὴ δηράδ', ἀπληστε. 30
ἔγχει ὕδωρ. δύστανε, τί μευ τὸ χιτώνιον ἄρδεις ;
παῦε· ὀκοῖα θεοῖσ ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι.
ἀ κλάξ τᾶσ μεγάλασ πῆ λάρνακος ; ὤδε φέρ' αὐτάν.

ΓΟΡΓΩ

35 Πραξινόα, μάλα τοι τὸ καταπτυχῆς ἔμπερόναμα
τοῦτο πρέπει· λέγε μοι, πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἰστῶ ;

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Μὴ μνάσης, Γοργοῦ· πλεόν ἀργυρίω καθαρῶ μνάων
ἢ δύο· τοῖς δ' ἔργοις καὶ τὰν ψυχὰν ποτέθηκα.

ΓΟΡΓΩ

Ἄλλὰ κατὰ γνώμαν ἀπέβα τοι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Τοῦτό κα εἶπαις.

40 τὼμπέχονον φέρε μοι καὶ τὰν θολίαν. κατὰ κόσμον
ἀμφίθεσ. οὐκ ἀζῶ τυ, τέκνον. μορμῶ, δάκνει ἵππος.
δάκρυε ὅσσα θέλεις, χολὸν δ' οὐ δεῖ τυ γενέσθαι.
ἐρπῶμες. Φρυγία, τὸν μικκὸν παῖσδε λαβοῖσα,
τὰν κύν' ἔσω κάλεσον, τὰν αὐλείαν ἀπόκλαζον.
Ἦ θεοί, ὅσσοις ὄχλος. πῶς καὶ πόκα τοῦτο περᾶσαι
45 χρῆ τὸ κακόν ; μύρμακες ἀνάριθμοι καὶ ἄμετροι.
πολλά τοι, ὦ Πτολεμαῖε, πεποίηται κατὰ ἔργα,
ἐξ ὧ ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκόν· οὐδεὶς κακοεργὸς
δαλεῖται τὸν ἰόντα παρέρπων Αἰγυπτιστί,
οἷα πρὶν ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες ἔπαισδον,
50 ἀλλάλοις ὀμαλοί, κακὰ παίγνια, πάντες ἐρινοί.
ἀδίστα Γοργοῦ, τί γενώμεθα ; τοὶ πολεμισταὶ
ἵπποι τῷ βασιλῆος. ἄνερ φίλε, μὴ με πατήσης.
ὀρθὸς ἀνέστα ὁ πυρρός· ἴδ' ὡς ἄγριος. κυνοθαρσῆς
Εὐνόα, οὐ φευξῆ ; διαχρησεῖται τὸν ἄγοντα.
55 ὠνάθην μεγάλως, ὅτι μοι τὸ βρέφος μένει ἔνδοι.

ΓΟΡΓΩ

Θάρσει, Πραξινόα. καὶ δὴ γεγενήμεθ' ὑπισθεν,
τοὶ δ' ἔβαν ἐς χώρην.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Καὐτὰ συναγείρομαι ἤδη.

ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν τὰ μάλιστα δεδοίκα
ἐκ παιδός. σπεύδωμες· ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιρρεῖ.

ΓΟΡΓΩ

Ἐξ αὐλᾶς, ὦ μᾶτερ ;

ΓΡΑΥΣ

Ἐγών, τέκνα.

ΓΟΡΓΩ

Εἶτα, παρενθεῖν

60

εὐμαρές ;

ΓΡΑΥΣ

Ἐς Τροίαν πειρώμενοι ἦνθον Ἀχαιοί,
καλλίστα παίδων. πείρα θην πάντα τελεῖται.

ΓΟΡΓΩ

Χρησμῶς ἄ πρῆσβῦτις ἀπόχετο θεσπίζασα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Πάντα γυναῖκες ἴσαντι καὶ ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ' Ἥραν.

ΓΟΡΓΩ

Θᾶσαι, Πραξινόα, περὶ τὰς θύρας ὅσσοι ὄμιλοι.

65

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Θεσπέσιος. Γοργοῖ, δὸς τὰν χέρα μοι· λάβε καὶ τὴν,
Εὐνόα, Εὐτυχίδος· πότεχ' αὐτά, μὴ τι πλαναθῆς.
πᾶσαι ἄμ' εἰσένθωμες· ἀπρίξ ἔχει, Εὐνόα, ἀμῶν.
οἴμοι δειλαία, δίχρα μευ τὸ θερίστριον ἤδη
ἔσχισται, Γοργοῖ. πὸτ τῷ Διός, εἴ τι γένοιο
εὐδαίμων, ὦνθρωπε, φυλάσσεο τῶμπέχονόν μευ.

70

ΞΕΝΟΣ

Οὐκ ἐπ' ἐμὴν μὲν, ὅμως δὲ φυλαξεῦμαι.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

Ὅχλωι ἄθρως.

ὠθεῦνθ' ὥσπερ ὕες.

ΞΕΝΟΣ

Θάρσει, γύναι· ἐν καλῷ εἰμές.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

75 Κῆς ὥρας κῆπειτα, φίλ' ἀνδρῶν, ἐν καλῷ εἵης,
 ἅμμε περιστέλλων. χρηστῷ κοικτίρμονος ἀνδρός.
 φλίβεται Εὐνόα ἅμμιν· ἄγ', ὦ δειλά τυ, βιάζευ.
 κάλλιστ'· «Ἐνδοὶ πᾶσαι», ὁ τὰν νυὸν εἶπ' ἀποκλάζας.

ΓΟΡΓΩ

Πραξινόα, πόταγ' ὦδε. τὰ ποικίλα πρᾶτον ἄθρησον.
 λεπτά καὶ ὡς χαρίεντα· θεῶν τεχνάματα φασεῖς.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

80 Πότνι' Ἀθαναία· ποῖαί σφ' ἐπόνασαν ἔριθοι,
 ποῖοι ζυφογράφοι τὰκριβέα γράμματ' ἔγραψαν ;
 ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι.
 ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά· σοφόν τοι χρῆμ' ἀνθρωπος.
 αὐτὸς δ' ὡς θαητὸς ἐπ' ἀργυρέω κατάκειται
 85 κλισμῷ, πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων,
 ὁ τριφίλητος Ἄδωνις, ὁ κῆν Ἀχέροντι φιλεῖται.

ΕΤΕΡΟΣ ΞΕΝΟΣ

Παύσασθ', ὦ δύστανοι, ἀνάνυτα κωτίλλοισαι,
 τρυγόνες· ἐκχναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

ΠΡΑΞΙΝΟΑ

90 Μᾶ, πόθεν ἄνθρωπος ; τί δὲ τίν, εἰ κωτίλαι εἰμές ;
 πασάμενος ἐπίτασσε. Συρακοσίαις ἐπιτάσσεις ;
 ὡς εἰδῆς καὶ τοῦτο· Κορίνθιαι εἰμές ἄνωθεν,
 ὡς καὶ ὁ Βελλεροφῶν. Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες·
 δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῷ, τοῖς Δωριέεσσι.
 μὴ φύη, Μελιτῶδες, ὅς ἀμῶν καρτερὸς εἶη,
 95 πλὰν ἐνόσ. οὐκ ἀλέγω· μὴ μοι κενεὰν ἀπομάξης.

ΓΟΡΓΩ

Σίγη, Πραξινόα· μέλλει τὸν Ἄδωνιν αἰδεῖν

ἅ τᾶς Ἀργείας θυγάτηρ, πολὺιδρις αἰοιδός,
 ἄτις καὶ πέρυσιν τὸν ἰάλεμον ἀρίστευσε.
 φθηγξεῖται τι, σάφ' οἶδα, καλόν· διαθρύπτεται ἤδη.

ΓΥΝΗ ΑΟΙΔΟΣ

Δέσποιον', ἃ Γολγῶς τε καὶ Ἰδάλιον ἐφίλησας, 100
 αἰπεινόν τ' Ἔρυκα, χρυσῶ παίζοισ' Ἀφροδίτα,
 οἷόν τοι τὸν Ἀδωνιν ἀπ' ἀενάω Ἀχέροντος
 μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακαὶ πόδας ἄγαγον Ὀραι.
 βάρδιστα μακάρων Ὀραι φίλαι, ἀλλὰ ποθειναὶ
 ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖς αἰεὶ τι φέροισαι. 105

Κύπρι Διωναία, τὸ μὲν ἀθανάταν ἀπὸ θνατᾶς,
 ἀνθρώπων ὡς μῦθος, ἐποίησας Βερενίκαν,
 ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός·
 τὴν δὲ χαριζομένα, πολυώνυμε καὶ πολύναιε,
 ἃ Βερενικεῖα θυγάτηρ Ἑλένα εἰκυῖα 110
 Ἄρσινά πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Ἀδωνιν.

Πὰρ μὲν οἱ ὄρια κεῖται, ὅσα δρυὸς ἄκρα φέροντι,
 πὰρ δ' ἀπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσχοις
 ἀργυρέοις, Συρίῳ δὲ μύρω χρύσει' ἀλάβαστρα.
 εἶδατά θ' ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται 115
 ἄνθεα μίσγοισαι λευκῶ παντοῖα μαλεύρω,
 ὅσσα τ' ἀπὸ γλυκερῶ μέλιτος τά τ' ἐν ὑγρῶ ἐλαίῳ,
 πάντ' αὐτῶ πετεηνὰ καὶ ἐρπετὰ τῆδε πάρεστι.

Χλωραὶ δὲ σκιαᾶδες μαλακῶ βρίθοντος ἀνήθω
 δέδμανθ'· οἱ δὲ τε κῶροι ὑπερπωτῶνται Ἐρωτες, 120
 οἷοι ἀηδονιδῆες ἀεζομενᾶν ἐπὶ δένδρῳ
 πωτῶνται πτερύγων πειρώμενοι ὄζον ἀπ' ὄζω.
 Ὡ ἔβενος, ὦ χρυσός, ὦ ἐκ λευκῶ ἐλέφαντος
 αἰετοὶ οἰνοχόον Κρονίδα Διὶ παῖδα φέροντες,

125. πορφύρεοι δὲ τάπητες ἄνω μαλακώτεροι ὕπνω.
 ἅ Μιλᾶτις ἐρεῖ χῶ τὰν Σαμίαν κατά βόσκων
 «ἔστρωται κλίνα τῶδόνιδι τῷ καλῷ ἀμά».
 τὸν μὲν Κύπρις ἔχει, τὰν δ' ὁ ῥοδόπαχυς Ἄδωνις.
 ὀκτωκαίδεκέτης ἢ ἔννεακαίδεχ' ὁ γαμβρός·
 130 οὐ κεντεῖ τὸ φίλημ', ἔτι οἱ περὶ χεῖρα πυρρά.

- Νῦν μὰν Κύπρις ἔχοισα τὸν αὐτᾶς χαιρέτω ἄνδρα·
 ἀῶθεν δ' ἄμμες νιν ἅμα δρόσω ἄθροαι ἔξω
 οἰσεῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰὼνι πτόνonta,
 λύσσασαι δὲ κόμαν καὶ ἐπὶ σφυρὰ κόλπον ἀνεῖσαι
 135 στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξεύμεθ' αἰοιδᾶς.

- Ἔρπεις, ὦ φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐνθάδε κεῖς Ἄχέροντα
 ἡμιθέων, ὡς φαντί, μονώτατος, οὔτ' Ἀγαμέμνων
 τοῦτ' ἔπαθ' οὔτ' Αἴας ὁ μέγας, βαρυμάνιος ἥρωας,
 οὔθ' Ἐκτωρ, Ἐκάβας ὁ γεραίτατος εἰκατι παίδων,
 140 οὐ Πατροκλῆς, οὐ Πύρρος ἀπὸ Τροίας ἐπανενθῶν,
 οὔθ' οἱ ἔτι πρότεροι Λαπίθαι καὶ Δευκαλίωνες,
 οὐ Πελοπηάδαι τε καὶ Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί.
 ἔλαθι νῦν, φίλ' Ἄδωνι, καὶ ἐς νέον· εὐθυμεύσαις
 καὶ νῦν ἦνθες, Ἄδωνι, καί, ὅκκ' ἀφίκη, φίλος ἤξεις.

ΓΟΡΓΩ

- 145 Πραξινοῖα, τὶ χρῆμα σοφώτατον ἅ θήλεια.
 ὀλβία ὅσσα ἴσατι, πανολβία ὡς γλυκὺ φωνεῖ.
 ὦρα ὅμως κεῖς οἶκον. ἀνάριστος Διοκλείδης.
 χώνηρ ἕξος ἅπαν, πεινᾶντι δὲ μηδὲ ποτένθης.
 χαῖρε, Ἄδων ἀγαπατέ, καὶ ἐς χαίροντας ἀφίκευ.

Η Λ Α Κ Α Τ Η

(XXVIII)

Γλαύκας, ὦ φιλέριθ' ἀλακάτα, δῶρον Ἄθανάας
 γύναιξιν, νόος οἰκωφελίας αἴσιν ἐπάβολος,
 θάρσεισ' ἄμμιν ὑμάρτη πόλιν ἐς Νείλεος ἀγλάαν,
 ὅππα Κύπριδος Ἴρον καλάμῳ χλῶρον ὑπ' ἀπάλω.
 τυῖδε γὰρ πλόον εὐάνεμον αἰτήμεθα παρ Δίος, 5
 ὅππως ξένον ἔμον τέρψομ' ἴδων κἀντιφιλήσομαι,
 Νικίαν, Χαρίτων ἡμεροφώνων Ἴερον φύτον,
 καὶ σὲ τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθῳ γεγενημέναν
 δῶρον Νικιάας εἰς ὀλόχῳ χέρρας ὀπάσσομεν,
 σὺν τᾷ πόλλα μὲν ἔρρ' ἐκτελέσεις ἀνδρεῖοις πέπλοις, 10
 πόλλα δ' οἷα γύναικες φορέοισ' ὑδάτινα βράκη.
 δις γὰρ μάτερες ἄρνων μαλάκοις ἐν βοτάνῃ πόκοις
 πέζαιντ' αὐτοένοι, Θευγένιδός γ' ἔννεκ' εὐσφύρω·
 οὕτως ἀνυσίεργος, φιλέει δ' ὅσσα σάοφρονες.
 οὐ γὰρ εἰς ἀκίρας οὐδ' ἐς ἀέργῳ κεν ἐβολλόμαν 15
 ὅπασσαί σε δόμοις, ἀμμετέρας ἔσσαν ἀπὺ χθόνος.
 καὶ γὰρ τοι πάτρις, ἂν ὡξ' Ἐφύρας κτίσσε ποτ' Ἀρχίας,
 νάσω Τρινακρίας μύελον, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.
 νῦν μάν, οἶκον ἔχουσ' ἀνερος, ὃς πόλλ' ἐδάη σόφα
 ἀνθρώποισι νόσοις φάρμακα λύγρις ἀπαλάλκεμεν, 20
 οἰκήσεις κατὰ Μίλλατον ἐράνναν πεδ' Ἰαόνων,
 ὡς εὐαλάκατος Θεύγενις ἐν δαμότισιν πέλη,
 καὶ οἱ μνᾶστιν ἄει τῷ φιλαοίδῳ παρέχης ξένῳ.
 κῆνο γὰρ τις ἔρει τῶπος ἴδων σ'· «Ἡ μεγάλη χάρις
 δῶρω σὺν ὀλίγῳ· πάντα δὲ τίματα τὰ παρ φίλων». 25

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ

(VIII)

Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνάντετο βουκολέοντι
μᾶλα νέμων, ὡς φαντί, κατ' ὄρεα μακρὰ Μενάλκας.
ἄμφω τῶγ' ἦστην πυρροτρίχῳ, ἄμφω ἀνάβῳ,
ἄμφω συρίσδεν δεδαημένῳ, ἄμφω ἀείδεν.

5 πρᾶτος δ' ὦν ποτὶ Δάφνιν ἰδὼν ἀγόρευε Μενάλκας·
« Μυκητᾶν ἐπίουρε βοῶν Δάφνι, λῆς μοι ἀεῖσαι ;
φαμί τυ νικασεῖν, ὅσσον θέλω αὐτὸς ἀείδων ».
Τὸν δ' ἄρα χῶ Δάφνις τοιῶδ' ἀπαμείβετο μύθῳ·
« Ποιμὴν εἰροπόκων οἴων συρικτὰ Μενάλκα,
10 οὔποτε νικασεῖς μ', οὐδ' εἴ τι πάθοις τύγ' ἀείδων ».

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Χρήσδεις ὦν ἐσιδεῖν ; χρήσδεις καταθεῖναι ἄεθλον ;

ΔΑΦΝΙΣ

Χρήσδω τοῦτ' ἐσιδεῖν, χρήσδω καταθεῖναι ἄεθλον.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Καὶ τί νυ θησεύμεσθ', ὅ κεν ἀμῖν ἄρχιον εἶη ;

ΔΑΦΝΙΣ

Μόσχον ἐγὼ θησῶ· τὸ δὲ θὲς ἰσομάτορα ἀμνόν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

15 Οὐ θησῶ ποκα ἀμνόν, ἐπεὶ χαλεπὸς ὁ πατήρ μευ
χὰ μάτηρ, τὰ δὲ μᾶλα ποθέσπερα πάντ' ἀριθμεῦντι.

ΔΑΦΝΙΣ

Ἄλλὰ τί μάν θησεῖς ; τί δὲ τὸ πλεόν ἐξεῖ ὁ νικῶν ;

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Σύριγγ' ἂν ἐπόησα καλὰν ἐγὼ ἐννεάφωνον,
λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν,
ταύταν κα θεῖην· τὰ δὲ τῷ πατρὸς οὐ καταθησῶ.

20

ΔΑΦΝΙΣ

Ἦ μάν τοι κήγῳ σύριγγ' ἔχω ἐννεάφωνον,
λευκὸν κηρὸν ἔχοισαν, ἴσον κάτω, ἴσον ἄνωθεν·
πρῶαν νιν συνέπαξ'· ἔτι καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ
τοῦτον, ἐπεὶ κάλαμός με διασχισθεῖς διέτμαξεν.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἄλλὰ τίς ἄμμε κρινεῖ ; τίς ἐπάκοος ἔσσεται ἀμέων ;

25

ΔΑΦΝΙΣ

Τῆνόν πως ἐνταῦθα τὸν αἰπόλον, ἦν, καλέσωμες,
ᾧ ποτὶ ταῖς ἐρίφοις ὁ κύων ὁ φάλαρος ὕλακτεῖ.

Χοὶ μὲν παῖδες ἄυσαν, ὁ δ' αἰπόλος ἦνθ' ἐπακοῦσαι·
χοὶ μὲν παῖδες ἄειδον, ὁ δ' αἰπόλος ἤθελε κρῖνειν·
Πρᾶτος δ' ὦν ἄειδε λαχὼν ἱυκτὰ Μενάλκας,
εἶτα δ' ἀμοιβαίαν ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδὰν
βουκολικάν· οὕτω δὲ Μενάλκας ἄρξατο πρᾶτος.

30

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

Ἄγχεα καὶ ποταμοί, θεῖον γένος, αἶ τι Μενάλκας
πήποχ' ὁ συρικτὰς προσφιλὲς ἄσε μέλος,
βόσκοιτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνάδας· ἦν δὲ ποκ' ἐνθη
Δάφνις ἔχων δαμάλας, μηδὲν ἔλασσον ἔχοι.

35

ΔΑΦΝΙΣ

Κρᾶναι καὶ βοτάναι, γλυκερὸν φυτόν, αἶπερ ὅμοιον
μουσίσδει Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι,

40 τοῦτο τὸ βουκόλιον πιαίνετε· κῆν τι Μενάλκας
τῆδ' ἀγάγη, χαίρων ἄφθονα πάντα νέμοι.

61 Ταῦτα μὲν ὦν δι' ἀμοιβαίων οἱ παῖδες ἄεισαν·
τὰν πυμάταν δ' ᾠδὴν οὕτως ἐξᾴρχε Μενάλκας.

MENALAKAS

Φεῖδευ τᾶν στερίφων, φεῖδευ, λύκε, τᾶν τοκάδων μευ,
μηδ' ἀδίκει μ', ὅτι μικκὸς ἐὼν πολλαῖσιν ὀμαρτέω.

65 ὦ Λάμπουρε κύον, οὕτω βαθύς ὕπνος ἔχει τυ ;
οὐ χρῆ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα.

Ταὶ δ' οἷες, μηδ' ὕμμες ὀκνεῖθ' ἀπαλᾶς κορέσασθαι
ποίας· οὔτι καμειῖσθ', ὅκκα πάλιν ἄδε φύηται.

70 Σίττα νέμεσθε νέμεσθε, τὰ δ' οὔθατα πλήσατε πᾶσαι
ὡς τὸ μὲν ὄρνες ἔχωντι, τὸ δ' ἐς ταλάρως ἀποθῶμαι.

Δεύτερος αὔ Δάφνης λιγυρῶς ἀνεβάλλετ' αἶδεν.

ΔΑΦΝΙΣ

Κῆμ' ἐκ τῷ ἄνθρωπῳ σύνοφρος κόρα ἐχθὲς ἰδοῖσα
τὰς δαμάλας παρελθόντα καλὸν καλὸν ἤμεν ἔφασκεν.

75 Οὐ μὰν οὐδὲ λόγον ἐκρίθην ἄπο πικρὸν ἐν' αὐτᾷ,
ἀλλὰ κάτω βλέψας τὰν ἀμετέραν ὁδὸν εἶρπον.

Ἄδει' ἄ φωνὰ τᾶς πόρτιος, ἀδὺ τὸ πνεῦμα,
[ἀδὺ δὲ χῶ μύσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χᾶ βῶς,]
ἀδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ρέον αἰθριοκοιτεῖν.

80 Τᾶ δρυὶ ταὶ βάλαναι κόσμος, τᾶ μαλίδι μᾶλα,
τᾶ βοᾶ δ' ἄ μύσχος, τῷ βουκόλῳ αἰ βόες αὐταί.

Ὡς οἱ παῖδες ἄεισαν, ὁ δ' αἰπόλος ὦδ' ἀγόρευεν·
 «Ἄδύ τι τὸ στόμα τοι καὶ ἐφίμερος, ὦ Δάφνι, φωνά·
 κρέσσον μελομένω τευ ἀκουέμεν ἢ μέλι λείχειν.
 λάσδεο τὰς σύριγγας· ἐνίκασας γὰρ αἰείδων.
 αἰ δέ τι λῆς με καὶ αὐτὸν ἄμ' αἰπολέοντα διδάξαι,
 τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ τὰ δίδακτρά τοι αἴγα,
 ἄτις ὑπὲρ κεφαλᾶς αἰεὶ τὸν ἀμολγέα πληροῖ».

85

Ὡς μὲν ὁ παῖς ἐχάρη καὶ ἀνάλατο καὶ πλατάγησε
 νικάσας, οὕτω κ' ἐπὶ μάτερα νεβρὸς ἄλοιτο.
 ὥς δὲ κατεσμύχθη καὶ ἀνετράπετο φρένα λύπα
 ὄπτερος, οὕτω κα νύμφα δμαθεῖσ' ἀκάχοιτο.
 κῆχ τούτω πρᾶτος παρὰ ποιμέσι Δάφνις ἔγεντο,
 καὶ νύμφαν ἄκρηβος ἐὼν ἔτι Ναΐδα γᾶμεν.

90

ΒΟΥΚΟΛΙΑΣΤΑΙ

ΔΑΦΝΙΣ ΚΑΙ ΜΕΝΑΛΚΑΣ

(IX)

Βουκολιάζεο, Δάφνι· τὸ δ' ὠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος,
ὠδᾶς ἄρχεο πρᾶτος, ἐφεψάσθω δὲ Μενάλκας,
μόσχως βουσὶν ἐφέντες, ἐπὶ στείραισι δὲ ταύρωσ.
χοῖ μὲν ἀμᾶ βόσκοιντο καὶ ἐν φύλλοισι πλανῶντο
5 μῆδὲν ἀτιμαγευῖντες· ἐμὶν δὲ τὸ βουκολιάζεο
ἐκ τόθεν, ἄλλοθε δ' αὖτις ὑποκρίνοιντο Μενάλκας.

ΔΑΦΝΙΣ

Ἄδὺ μὲν ἅ μόσχος γαρύεται, ἀδὺ δὲ χά βῶς,
ἀδὺ δὲ χά σῦριγξ χά βουκόλος, ἀδὺ δὲ κήγῶν.
ἔστι δὲ μοι παρ' ὕδωρ ψυχρὸν στιβάς, ἐν δὲ νένασται
10 λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν κολὰ δέρματα, τάς μοι ἀπάσας
λίψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναζε.
τῷ δὲ θέρευσ φρύγοντος ἐγὼ τόσσον μελεδαίνω,
ὅσσον ἐρῶν γε πατρὸς μύθων καὶ ματρὸς ἀκούει.

Οὕτως Δάφνις ἄεισεν ἐμίν, οὕτως δὲ Μενάλκας.

ΜΕΝΑΛΚΑΣ

15 Αἴτνα μᾶτερ ἐμά, κήγῶ καλὸν ἄντρον ἐνοικέω
κοίλαις ἐν πέτραισιν· ἔχω δὲ τοι ὅσσο' ἐν ὄνειρῳ
φαίνονται, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ χιμαίρας,
ὧν μοι πρὸς κεφαλᾶ καὶ πρὸς ποσὶ κῶεα κεῖται.

ἐν πυρὶ δὲ δρυτίνῳ χόρια ζεῖ, ἐν πυρὶ δ' αὔαι
 φαγοὶ χειμαίνοντος· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσσον ὦραν 20
 χεῖματος ἢ νωδὸς καρύων ἀμύλοιο παρόντος.

Τοῖς μὲν ἐπεπλάταγῃσα καὶ αὐτίκα δῶρον ἔδωκα,
 Δάφνιδι μὲν κορύναν, τάν μοι πατρός ἔτραφεν ἀγρός,
 αὐτοφυῆ (τάν οὐδ' ἂν ἴσως μωμάσατο τέκτων),
 τήνῳ δὲ στρόμβῳ καλὸν ὄστρακον, ὃ κρέας αὐτὸς 25
 σιτήθην πέτραισιν ἐν Ἰγκαρῖαισι δοκεύσας,
 πέντε ταμῶν πέντ' οὔσιν· ὃ δ' ἐγκαναχῆσατο κόχλω.

Βουκολικαὶ Μοῖσαι, μάλα χαίρετε, φαίνετε δ' ὦδάς,
 τὰς ποκ' ἐγὼ τήνοισι παρῶν ἄκουσα νομεῦσι,
 μήπω ἐπὶ γλώσσας ἄκρας ὀλοφυγγόνα φύσω. 30
 τέττιζ μὲν τέττιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ,
 ἴρηκες δ' ἴρηξιν, ἐμὴν δ' ἅ Μοῖσα καὶ ὦδά.
 τᾶς μοι πᾶς εἴη πλεῖος δόμος. οὔτε γὰρ ὕπνος
 οὔτ' ἔαρ ἕξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
 ἄνθεα· τόσσον ἐμὴν Μοῖσαι φίλαι· οὐς γὰρ ὀρεῦντι 35
 γαθεῦσαι, τούσδ' οὔτι ποτῶ δαλήσατο Κίρκα.

Α Λ Ι Ε Ι Σ

(XXI)

Ἄ πενία, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει,
 αὐτὰ τῷ μόχθοιο διδάσκαλος· οὐδὲ γὰρ εὔδειν
 ἀνδράσιν ἐργατίναισι κακαὶ παρέχοντι μέριμνα.
 καὶν ὀλίγον νυκτός τις ἐπιβρίσσησι, τὸν ὕπνον
 αἰφνίδιον θορυβεῦσιν ἐφιστάμεναι μελεδῶναι.

Ἰχθύος ἀγρευτῆρες ὁμῶς δύο κεῖντο γέροντες
 στρωσάμενοι βρῦον αὔον ὑπὸ πλεκταῖς καλύβασι,
 κεκλιμένοι τοίχῳ παρ φυλλίνῳ· ἐγγύθι δ' αὐτοῖν
 κεῖτο τὰ τᾶς θήρας ἀθλήματα, τοὶ καλαθίσκοι,
 τοὶ κάλαμοι, τᾶγκιστρα, τὰ φυκιόεντα δέλητα,
 ὀρμιαὶ κύρτοι τε καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι,
 μῆρινθοι κῶπαί τε γέρων τ' ἐπ' ἐρείσμασι λέμβος·
 νέρθεν τᾶς κεφαλᾶς φορμὸς βραχὺς, εἴματα, πῆλοι.
 οὗτος τοῖς ἀλιεῦσιν ὁ πᾶς πόρος, οὗτος ὁ πλοῦτος.
 οὐ κλειῖδ', οὐχὶ θύραν ἔχον, οὐ κύνα· πάντα περισσά,
 πάντ' ἐδόκει τήνοισ'· ἅ γὰρ πενία σφας ἐτήρει·
 οὐδεὶς δ' ἐν μέσσω γείτων πέλεν'· ἅ δὲ παρ' αὐτὰν
 θλιβομένην καλύβαν τρυφερόν προσέναχε θάλασσα.

Κοῦπω τὸν μέσατον δρόμον ἄνουεν ἄρμα Σελάνας,
 τοὺς δ' ἀλιεῖς ἤγειρε φίλος πόνος, ἐκ βλεφάρων δὲ
 ὕπνον ἀπωσαμένοις σφέτεραι φρένες ἤρεθον αὐδάν.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ψεύδοντ', ὦ φίλε, πάντες, ὅσοι τὰς νύκτας ἔφασκον
 τῷ θερέος μινύθειν, ὅτε τᾶματα μακρὰ φέρει Ζεὺς.

ἤδη μυρί' ἐσεῖδον ὄνειράτα, κούδέπω ἄως·
μὴ λαθόμεν ; τί τὸ χρῆμα ; χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι. 25

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄλεμάτως μέμφη τὸ καλὸν θέρος· οὐ γὰρ ὁ καιρός,
Ἀσφαλίων, παρέβα τὸν ἐὸν δρόμον, ἀλλὰ τὸν ὕπνον
ἀ φροντὶς κόπτοισα μακρὰν τὰν νύκτα ποιεῖ τοι.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Ἄρ' ἔμαθες κρίνειν ποκ' ἐνύπνια ; χρηστά γὰρ εἶδον.
οὐ σε θέλω τῶμῳ φαντάσματος ἤμεν ἄμοιρον. 30
ὥς καὶ τὰν ἄγραν, τῶνειράτα πάντα μερίζου.
εὖ γὰρ ἂν εἰκάξαις κατὰ τὸν λόγον· « Οὗτος ἄριστος
ἐστὶν ὄνειροκρίτας, ὁ διδάσκαλός ἐστι παρ' ᾧ νοῦς ».
ἄλλως καὶ σχολά ἐστι — τί γὰρ ποιεῖν ἂν ἔχοι τις
κείμενος ἐν φύλλοις ποτὶ κύματι μηδὲ καθεύδων, 35
ἀλλ' ὄνος ἐν ῥάμνῳ, τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείῳ ;
φαντὶ γὰρ ἀγρυπνίαν τάδ' ἔχειν.

ΕΤΑΙΡΟΣ

Ἄγε δῆ, φίλε, νυκτὸς
ὄψιν, τὰν ἔσιδες, σὺ τεῶ μάνυσον ἑταίρῳ.

ΑΣΦΑΛΙΩΝ

Δειλινὸν ὡς κατέδαρθον ἐπ' εἰναλίοισι πόνοισιν
— οὐκ ἦν μὰν πολύσιτος, ἐπεὶ δειπνεῦντες ἐν ὥρᾳ, 40
εἰ μέμνη, τὰς γαστροὺς ἐφειδόμεθ' —, εἶδον ἑμαυτὸν
ἐν πέτρᾳ βεβαῶτα, καθεζόμενος δ' ἐδόκειον
ἰχθύας, ἐκ καλάμῳ δὲ πλάνον κατέσειον ἐδωδάν.
καὶ τις τῶν τραφερῶν ὠρέξατο· καὶ γὰρ ἐν ὕπνοις
πᾶσα κύων ἄρτον μαντεύεται, ἰχθύα κήγγων. 45
χῶ μὲν τῶγχίστρῳ ποτεφύετο, καὶ βέεν αἶμα,
τὸν κάλαμον δ' ὑπὸ τῷ κινήματος ἀγκύλον εἶχον·
τῷ χέρε τεινόμενος, περικλώμενος εὖρον ἀγῶνα·

πῶς ἂν ἔλω μέγαν ἰχθὺν ἀφαυροτέροισι σιδάροις ;
 50 εἴθ' ὑπομιμνάσκων τῷ τρώματος ἡρέμ' ἔνυξα,
 καὶ νύξας ἐχάλαξα, καὶ οὐ φεύγοντος ἔτεινα.
 ἦνυσα δ' ὦν τὸν ἄεθλον, ἀνείλκυσα χρύσειον ἰχθύν,
 παντᾶ τῷ χρυσῷ πεπυκασμένον· εἶλέ με δεῖμα,
 μῆτι Ποσειδάωνι πέλοι πεφιλημένος ἰχθύς
 55 ἢ τάχα τᾶς γλαυκᾶς κειμήλιον Ἀμφιτρίτας.
 ἡρέμα δ' αὐτὸν ἐγὼν ἐκ τῶγκίστρῳ ἀπέλυσα,
 μὴ ποτε τῷ στόματος τῶγκίστρια χρυσὸν ἔχοιεν.
 καὶ τὸν μὲν πίστευσα καλῶς ἔχεν ἡπειρώταν,
 ὤμοσα δ' οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πελάγους πόδα θεῖναι,
 60 ἀλλὰ μενεῖν ἐπὶ γᾶς καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύσειν.
 ταῦτά με κἀξήγειρε· τὸ δ', ὦ ξένε, λοιπὸν ἔρειδε
 τὰν γνῶμαν· ὄρκον γὰρ ἐγώ, τὸν ἐπώμοσα, ταρβῶ.

ΕΤΑΙΡΟΣ

Μὴ σύγε, μὴ τρέσσης· οὐκ ὤμοσας· οὐδὲ γὰρ ἰχθὺν
 χρύσειον, ὡς ἴδες, εὔρες, ἴσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὄψις.
 65 εἰ δ' ἄρα μὴ κνώσσω τὸ τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις,
 ἐλπὶς τῶν ὕπνων· ζάτει τὸν σάρκινον ἰχθύν,
 μὴ σὺ θάνης λιμῶ καπὶ χρυσοῖσιν ὀνείροις.

Δ Η Ν Α Ι " Η Β Α Κ Χ Α Ι

(XXVI)

Ἴνώ κ' Αὐτονόα χά μαλοπάραιος Ἀγαύα
 τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἑοῖσαι.
 χαῖ μὲν ἀμερξάμεναι λασίας δρυὸς ἄγρια φύλλα,
 κισσὸν αἰεὶ ζῶοντα καὶ ἀσφόδελον τὸν ὑπὲρ γᾶς
 ἐν καθαρῷ λειμῶνι κάμον δυοκαίδεκα βωμῶς, 5
 τὼς τρεῖς τᾶ Σεμέλα, τὼς ἐννέα τῷ Διονύσῳ·
 ἱερά δ' ἐκ κίστας ποπανεύματα χερσὶν ἐλοῖσαι
 εὐφάμως κατέθεντο νεοδρέπτων ἐπὶ βωμῶν,
 ὡς ἐδίδασχ', ὡς αὐτὸς ἐθυμάρει Διόνυσος.
 Πενθεὺς δ' ἀλιβάτω πέτρας ἅπο πάντ' ἐθεώρει, 10
 σχῖνον ἐς ἀρχαίαν καταδύς, ἐπιχώριον ἔρνος.
 Αὐτονόα πράτα νιν ἀνέκραγε δεινὸν ἰδοῖσα,
 σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεος ὄργια Βάκχῳ,
 ἐξαπίνας ἐπιοῖσα, τά τ' οὐχ ὀρέοντι βέβηλοι.
 μαίνεται μὲν τ' αὐτά, μαίνοντο δ' ἄρ' εὐθύ καὶ ἄλλαι. 15
 Πενθεὺς μὲν φεῦγεν πεφοβημένος, αἰ δ' ἐδίωκον,
 πέπλως ἐκ ζωστῆρος ἐς ἰγνύαν ἐρύσαισαι.
 Πενθεὺς μὲν τόδ' ἔειπε· «Τίνος κέχρησθε, γυναῖκες ;»
 Αὐτονόα τόδ' ἔειπε· «Τάχα γνῶση πρὶν ἀκοῦσαι».
 Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἐλοῖσα, 20
 ὅσσον περ τοκάδος τελέθει μύκημα λεαίνας·
 Ἴνώ δ' ἐξέρρηξε σὺν ὠμοπλάτα μέγαν ὄμον
 λαῆ ἐπὶ γαστέρα βᾶσα, καὶ Αὐτονόας ρυθμὸς αὐτός·

αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρεανομέοντο γυναῖκες.
 25 ἐς Θήβας δ' ἀφίκοντο πεφυρμένοι αἵματι πᾶσαι,
 ἐξ ὄρεος πένθημα καὶ οὐ Πενθῆα φέροισαι.

Οὐκ ἀλέγω· μηδ' ἄλλος ἀπεχθομένω Διονύσω
 φροντίζοι, μηδ' εἰ χαλεπώτερα τῶνδε μογήσαι,
 εἴη δ' ἐνναέτης ἢ καὶ δεκάτω ἐπιβαίνοι·
 30 αὐτὸς δ' εὐαχέοιμι καὶ εὐαγέεσσιν ἄδοιμι·
 ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμὰν ἔχει αἰετὸς ὄρνις·
 εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λῶια, δυσσεβέων δ' οὐ.

Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόνετι
 Ζεὺς ὕπατος μεγάλην ἐπιγουνίδα κάτθετο λύσας·
 35 χαίροι δ' εὐειδῆς Σεμέλα καὶ ἀδελφεαὶ αὐτᾶς
 Καδμεΐαι πολλαῖς μεμελημέναι ἡρώϊναι,
 αἱ τόδε ἔργον ἔρεξαν ὀρίναντος Διονύσω
 οὐκ ἐπιμωματόν. μηδεῖς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

ΧΑΡΙΤΕΣ Ἡ ΙΕΡΩΝ

(XVI)

(Ἀπόσπασμα : ΠΛΟΥΤΟΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΙ)

Δαιμόνιοι, τί δὲ κέρδος ὁ μυρίας ἔνδοθι χρυσὸς
κείμενος ; οὐχ ἄδε πλούτου φρονέουσιν ὄνασις,
ἀλλὰ τὸ μὲν ψυχᾶ, τὸ δὲ πού τινι δοῦναι ἀοιδῶν·
πολλοὺς γ' εὖ ἔρξαι πηῶν, πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλων 25
ἀνθρώπων, αἰεὶ δὲ θεοῖς ἐπιβώμια βέζειν,
μηδὲ ξεινοδόκον κακὸν ἔμμεναι, ἀλλὰ τραπέζην
μειλίζαντ' ἀποπέμψαι, ἐπὴν ἐθέλωντι νέεσθαι,
Μουσάων δὲ μάλιστα τίειν ἱεροῦς ὑποφήτας,
ὄφρα καὶ εἶν' Αἶδαο κεκρυμμένος ἐσθλὸς ἀκούσης, 30
μηδ' ἀκλεῆς μύρηαι ἐπὶ ψυχροῦ Ἀχέροντος,
ὥσεί τις μακέλα τετυλωμένος ἔνδοθι χειῖρας
ἀχλὴν ἐκ πατέρων πενήτην ἀκτῆμονα κλαίων.

Πολλοὶ Ἀντιόχοιο δόμοις καὶ ἄνακτος Ἀλεύα
ἀρμαλιῆν ἔμμηνον ἐμετρήσαντο πενέσται· 35
πολλοὶ δὲ Σκοπάδαισιν ἐλαυνόμενοι ποτὶ σακοῦς
μόσχοι σὺν κεραῆσιν ἐμυκήσαντο βόεσσι·
μυρία δ' ἅμ' πεδίον Κραννώνιον ἐνδιάασκον
ποιμένες ἔκκριτα μᾶλα φιλοξείνοισι Κρεώνδαις·
ἀλλ' οὐ σφιν τῶν ἦδος, ἐπεὶ γλυκὺν ἐξεκένωσαν· 40
θυμὸν ἐς εὐρείαν σχεδίαν στυγνοῖο γέροντος,
ἄμναστοι δὲ τὰ πολλὰ καὶ ὄλβια τῆνα λιπόντες
δειλοῖς ἐν νεκύεσσι μακροῦς αἰῶνας ἔκειντο,

45 εἰ μὴ δεινὸς αἰοῖδὸς ὁ Κήϊος αἰόλα φωνέων
 βάρβιτον ἐς πολύχορδον ἐν ἀνδράσι θῆκ' ὀνομαστούς
 ὀπλοτέροις· τιμᾶς δὲ καὶ ὠκέες ἔλλαχον ἵπποι,
 οἳ σφισιν ἐξ ἱερῶν στεφανηφόροι ἤλθον ἀγώνων.
 τίς δ' ἂν ἀριστῆας Λυκίων ποτέ, τίς κομῶωντας
 Πριαμίδας καὶ θῆλιν ἀπὸ χροίῃς Κύκνον ἔγνω,
 50 εἰ μὴ φυλόπιδας προτέρων ὕμνησαν αἰοῖδοί·
 οὐδ' Ὀδυσσεὺς ἑκατόν τε καὶ εἴκατι μῆνας ἀλαθείς
 πάντας ἐπ' ἀνθρώπους Ἄϊδαν τ' εἰς ἔσχατον ἐλθῶν
 ζωός, καὶ σπήλυγγα φυγῶν ὄλοσ' ὁ Κύκλωπος,
 δηναῖον κλέος ἔσχεν, ἐσιγάθη δ' ἂν ὑφορβὸς
 55 Εὐμαιος, καὶ βουσί Φιλοίτιος ἀμφ' ἀγελαίαις
 ἔργον ἔχων, αὐτὸς τε περίσπλαγχνος Λαέρτης,
 εἰ μὴ σφεας ὠνασαν Ἰάονος ἀνδρὸς αἰοῖδαί.

Ἐκ Μοισᾶν ἀγαθὸν κλέος ἔρχεται ἀνθρώποισι,
 χρήματα δὲ ζῶντες ἀμαλδύνουσι θανόντων.
 60 ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος ἐπ' ἡόνι κύματα μετρεῖν,
 ὅσσ' ἄνεμος χέρσονδε κατὰ γλαυκᾶς ἀλὸς ὠθεῖ,
 ἢ ὕδατι νίξειν-θολεράν διαειδέει πλίνθον,
 καὶ φιλοκερδείῃ βεβλαμμένον ἄνδρα παρελθεῖν·
 χαιρέτω ὅστις τοῖος, ἀνήριθμος δὲ οἱ εἶη
 65 ἄργυρος, αἰεὶ δὲ πλεόνων ἔχοι ἕμερος αὐτόν.
 αὐτὰρ ἐγὼ τιμὴν τε καὶ ἀνθρώπων φιλόττητα
 πολλῶν ἡμιόνων τε καὶ ἵππων πρόσθεν ἐλοίμαν.

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

(ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ)

4 = Νομείς, 8 = Βουκολιασταί (VIII), 9 = Βουκολιασταί (IX), 15 = Συρακόσαιο ἢ Ἀδωνιάζουσαι, 16 = Χάριτες ἢ Ἰέρων (ἀπόσπ. « Πλοῦτος καὶ Μοῦσαι »), 21 = Ἄλιεις, 26 = Ἀθηναί ἢ Βάκχαι, 28 = Ἡλακάτη.

ἄ, ἄττ.* ἤ.

ἀγάγετο, ἄττ. ἠγάγετο· Ζεὺς ἀγάγεθ' "Hρα 15, 64 ἐνν. σύζυγον.
Βλ. "Hρα.

Ἄγαυα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, ἀδελφὴ τῆς Σεμέλης, μήτηρ τοῦ Πενθέως.

ἄγκος, τό, ὄρεινὴ φάραγξ, κοιλάς.

ἀγκρούομαι, ἀνακρούομαι, ᾄδω μὲ συνοδείαν μουσικοῦ ὄργανου.

ἀγκύλος καμπύλος· ἐν 21, 47 τὸ καλαμίδι τοῦ ἀλιέως ἐλύγιζε.

ἀγρευτὴρ κυνηγός· ἰχθύος ἀγρ. ἄλιεύς.

ἄδε, ἄττ. ἦδε· ἄδε καὶ αὐτὰ 4, 54 νά τη καὶ ἡ ἴδια.

ἄδοιμι εὐκτ. τοῦ ἀνδάνω ἀρέσκω.

ἄδύς, ἄττ. ἠδύς· ἀδύ τι 8, 82 πολὺ γλυκύ.

Ἄδων συγκεκριμένος τύπος ἀντὶ Ἄδωνος.

ἀδωνιάζουσαι γυναῖκες μετέχουσαι τῶν Ἀδωνίων, τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀδωνίδος.

Ἄδωνις, ἴδος, θεὸς τῶν Ἀσιανῶν, οὗ ἡ λατρεία μετηνέχθη εἰς τὴν Ἑλλάδα. Κατὰ τοὺς ἐλληνικοὺς μύθους ἦτο υἱὸς τοῦ Κινύρα καὶ τῆς Μύρρας, νεαρὸς κυνηγὸς ἐκπάγλου κάλλους. Τὸν ἠγάπησεν ἡ Ἀφροδίτη, ἀλλ' ὁ Ἄρης ζηλοτυπῶν ἐξέπεμψε κατ' αὐτοῦ ἀγριόχοιρον, ὅστις τὸν ἐφόνευσεν. Ὁ Ζεὺς, ἵνα παρηγορήσῃ τὴν βαρέως πενθοῦσαν Ἀφροδίτην, ἐπέτρεψε νὰ ἐπανερχεταί κατ' ἔτος ὁ Ἄδ. εἰς τὴν ζωὴν ἐπὶ τινὰ χρόνον· κατὰ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἔτους ὤφειλε νὰ μένη ἐν τῷ Ἄδῃ παρὰ τῇ Περσεφόνῃ, ἥτις ἐπίσης ἠγάπα αὐτόν. Προσωποποιία τῆς βλαστήσεως. Πρὸς τιμὴν του ἐτελοῦντο τὰ Ἀδώνια.

* Ὅπου σημειοῦται ἄττ. (= ἄττικόν), ὁ πρὸ αὐτοῦ τύπος εἶναι δωρικός ἢ εἶναι εἰδικῶς αἰολικός, ἰωνικός ἢ ὀμηρικός, τοῦτο δηλοῦται βῆτῶς.

ἄεθλον βραβεῖον, στοίχημα.

ἄει αἰολ., ἄττ. ἀεί.

ἀείδεν, ἄττ. ᾄδεν.

ἀεξομενᾶν, ἄττ. ἀξομένων (θηλ.)· ἐν 15, 121 ἢ σύντ. : πειρώμενοι
ἀεξ. πτερόγων.

ἀεργός ἄεργος, ἀργός· ἀεργοῖς αἰὲν ἑορτὰ 15, 26 ὁ νοῦς : οἱ ἄεργοι
εἶναι ὡς νὰ ἔχουν πάντοτε ἑορτὴν· ἐγὼ ὅμως ἔχω νὰ φροντίσω διὰ
πολλὰ πράγματα, πρὶν σὲ συνοδεύσω.

ἀηδονιδεύς, πληθ. ἀηδονιδῆες, ἀηδονάκι.

ἀηδονίς ἀηδών.

Ἄθανάα, Ἄθαναία, ἢ Ἄθηνᾶ· ἐν 15, 80 καὶ 28, 1 ἀναφέρεται ὡς
ἐργάνη.

ἀθλήματα σύνεργα.

ἀθρέω παρατηρῶ, βλέπω.

ἄθρως, ἄττ. ἀθρόος.

αἰ, ἄττ. εἰ· αἶπερ, ἄττ. εἶπερ.

αἰγίπυρος, ὁ, γιδοβότανο, φυτὸν ἔχον ἐρυθρὸν ἄνθος.

Αἰγυπτιστὶ 15, 48 : οἱ Αἰγύπτιοι ἦσαν διαβόητοι ὡς κλέπται καὶ λω-
ποδύται.

αἰθριοκοιτέω κατακλίνομαι ἐν ὑπαίθρῳ.

αἰνόθρυπτος τρυφηλός, ὀκνηρός· διὰ τὸ ἕλον χωρίον 15, 27 βλ. νῆμα.

αἰόλος εὐκίνητος, ζωηρός, ἀκτινοβόλος· αἰόλα φωνεῖ ἄδω τεχνιγέντως,
συνθέτω ὠραῖα ποιήματα· πρβλ. αἰολόφωνος ἀηδών.

αἰπεινός ὑψηλός, ὑψηλὰ κείμενος, ἀπόκρημνος.

αἰπολέω βόσκω αἶγας, εἶμαι αἰπόλος· ἄμ' αἰπολέοντα 8, 85 ἐνῶ θὰ
βόσκω τὰς αἶγας μου.

Αἶσαρος ποταμὸς παρὰ τὴν Κρότωνα τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος.

αἶσιν αἰολ., ἄττ. αἶς.

αἰτήμεθα αἰολ., ἄττ. αἰτούμεθα.

Αἶτνα ὄρος ἐν Σικελίᾳ, τὸ γνωστὸν ἠφαιστεῖον· ἐν 9, 15 ὁ Μενᾶλλας
ἀποκαλεῖ μητέρα του τὴν Αἶτναν, διότι παρ' αὐτὴν ἐγεννήθη καὶ
ἀνετράφη.

αἰών, ὁμηρ. ἡμών, ἄττ. ἧών, ἀκτὴ· ἐπ' αὐτῆς (15, 133) πτύουσι, δηλ.
ἀφρίζουν τὰ κύματα.

ἀκάχοιτο εὐκτ. μέσ. ἀρ. β' τοῦ ἄχομαι, ἄχνυμαι, λυποῦμαι, θλίβομαι
στενοχωροῦμαι· ἀκάχοιτό κα 8, 91 θὰ ἐθλίβετο. Ἡ κόρη λυπεῖται,

- ὅταν νυμφεύεται καὶ ἀναγκάζεται νὰ ἐγκαταλείπη τοὺς γονεῖς της.
- ἄκιρος - ἄκίρα - ἄκιρον αἰολ., νωθρός.
- ἄκρηβος (ἤβη) πολὺ νέος.
- ἀλάβαστρον μυροδοχεῖον.
- ἀλακάτα, ἄττ. ἤλακάτη, βόκα.
- ἀλάομαι περιπλανῶμαι.
- ἀλέγω φροντίζω, ἐνδιαφέρομαι.
- ἀλέματος, ἄττ. ἠλέματος, μάταιος, κοῦφος, ἀνόητος· ὦ τὰς ἀλεμάτω
 ψυχᾶς 15, 4 ὦ τῆς ἀνοησίας μου! τί ἀνοησίαν ἔκαμα!
- ἀλεμάτως ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως.
- Ἄλευας Θεσσαλὸς ἡγεμὼν (ταγός) ἔδρευον ἐν Λαρίσῃ· ὑμνήθη ὑπὸ
 τοῦ ποιητοῦ Σιμωνίδου.
- ἀλίβατος, ἄττ. ἠλίβατος, ὑψηλός, ἀπόκρημος.
- ἄλλαι αἰ ἄλλαι.
- ἄλλοκα ἄλλοτε.
- Ἄλφεός, Ἄλφειός, ποταμὸς τῆς Ὀλυμπίας· ἐν 4, 6 ὁ Μίλων καὶ ὁ
 Αἴγων μετέβησαν εἰς τὸν Ἄλφειόν, δηλ. εἰς τὴν Ὀλυμπίαν, διὰ νὰ
 μετάσχουν τῶν ἀγῶνων.
- ἄμ 16, 38 ἀνά (ἀποκοπὴ πρὸ χειλικοῦ).
- ἄμᾶ ἡμετέρα.
- ἄμᾶ ὁμοῦ.
- ἄμαλδύνω ἐξασθενίζω, καταστρέφω, δαπανῶ.
- Ἄμ ρυλλίς ἐν 4, 36 νεαρὰ ἀγρότις.
- ἄμεργω δρέπω, κόπτω.
- ἄμέων, ἄττ. ἡμῶν.
- ἄμμε αἰολ., ἄττ. ἡμᾶς· ἄμμιν αἰολ., ἄττ. ἡμῖν.
- ἄμναστος λησιμονημένος· ἐν 16, 42 ἢ σύντ. : ἄμναστοι ἔκειντο (ἄν),
 εἰ μὴ θῆκε...
- ἄμοιβαῖος : ἀμοιβαία αἰοιδά, ἀμοιβαία φῶδή, στίχοι ὑπὸ δύο προσώ-
 πων ἐναλλάξ ἄδόμενοι καὶ συμμετρικῶς ἀντιστοιχοῦντες.
- ἄμολγεὺς (ἀμέλω) καρδάρα.
- ἄμπέχονον λεπτὸν ἐπανωφόριον, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 69) θερί-
 στριον.
- ἄμυλος, ὁ, (καὶ ἄμυλον) πλακούντιον ἐκ λεπτοῦ ἀλεύρου· ἐν 9, 21 ἴσως
 σημεῖναι χυλός, κουρκούτι.
- ἄμφιθες 15, 40 ἐνν. τὸ ἀμπέχονον (ὥστε νὰ σχηματίσῃ ὁμοεία πτυχᾶς).

Ἄμφιτριτα θαλασσία θεά.

ἄν 28, 17 αἰολ., ἄττ. ἦν.

ἀναβάλλομαι ἀνακρούομαι, κάμνω ἔναρξιν τοῦ ἄδειν πρὸς αὐλὸν ἢ λύραν.

ἄναβος ὁ οὐπω ἔφηβος, 12 - 15 ἐτῶν.

ἀνάλατο, ἄττ. ἀνήλατο, ἄορ. τοῦ ἀνάλλομαι ἀναπηδῶ.

ἀνάλυτος, ἄττ. ἀνήλυτος, ἀτελεύτητος.

ἀνάριστος ὁ μὴ λαβῶν ἄριστον, ἀπρογευμάτιστος.

ἀναύω (ἀνὰ αὐῶ) ἄορ. ἀνάυσα, φωνάζω δυνατά.

ἄνθεα 15, 116 χυμοί, ἀρώματα ἀνθέων.

Ἄντιοχος Θεσσαλὸς ἡγεμὼν (ταγὸς) ἐκ τοῦ ἐπιφανοῦς οἴκου τῶν Ἄλευαδῶν ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης ἐποίησε θρῆνον.

ἀντιφιλέομαι ἀνταγαπῶμαι, ἀπολαύω τῶν ἀγαθῶν τῆς ἀμοιβαίας φιλίας.

ἀνυσιέργος φίλεργος.

ἀνύω 21, 19 διανύω τὸ ἄρμα τῆς Σελήνης δὲν διήνυεν ἀκόμη τὸ μέσον τοῦ δρόμου του, δηλ. δὲν ἦτο ἀκόμη μεσονύκτιον· ἐκφρασις οὐχὶ ἀκριβολογικῶς ὀρθή, διότι ἡ σελήνη σπανίως μεσουρανεῖ κατὰ τὸ μεσονύκτιον· ἐσχηματίσθη κατ' ἀναλογίαν ὁμοίων ἐκφράσεων περὶ τοῦ ἡλίου, ἀλλ' ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ βεβαίως πάντοτε τὴν μεσημβρίαν. Ἐν 21, 52 φέρω εἰς πέρας.

ἄξῳ, ἄττ. ἄξω.

ἀπαλάλκεμεν αἰολ. ἀπρμφ. ἄορ. β' (ὡς ἐνεστῶς ἐχρησίμευε τὸ ἀπαλέξω) ἀπαλαλκεῖν ἀπομακρῦναι· ἐν 28, 20 ἀντικ. τοῦ ἀπαλ. τὸ νόσοις λύγραις (αἰολ. αἰτιατ.).

ἀπέσβης 4, 39 ἀπέθανες, «ἐσβησες»· ὅσσον ἀπέσβης τόσον προσφιλῆς οὔσα καὶ σὺ ἀπέθανες.

ἀπεχθιμένω 26, 27 ἀνθρώπου γενομένου μισητοῦ (ἄορ. τοῦ ἀπεχθάρομαι).

ἀπόκληξον κλεῖσε· προστακτ. ἄορ. ῥήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἐνεστῶτα.

ἀπομάσσω α') σπογγίζω, β') ὀμαλίζω, ἰσάζω τὸ ὑπερπληρωθὲν μέτρον (κυρίως τῶν σιτηρῶν) διὰ τοῦ ἀπομάκτρον (νῦν «ρίγλας» ἢ «κόφτρας»). Τὸ μέτρον ἀπεμάσσετο, ὀμαλίζετο, καὶ εἰς ἄλλας βεβαίως περιπτώσεις, ἀλλὰ καὶ ὅταν ἐμετροῦντο εἰς τοὺς δούλους οἱ διὰ τὴν

διατροφήν των χορηγούμενοι εἰς αὐτοὺς καρποὶ (βλ. ἀρμαλιή): ὁ ἔχων κενὴν τὴν χοίνικά του (μέτρον χωρητικότητος ξηρῶν χωροῦν 315 περίπου δράμια σιτηρῶν) δὲν ἐνδιαφέρεται βεβαίως ἂν θὰ θέσουν ἢ ὄχι ἐπ' αὐτῆς τὸ ἀπόμακτρον: ἐκ τούτου τὸ μὴ μοι κενεᾶν (ἐνν. χοίνικα) ἀπομάξης 15, 95 κατήνησε νὰ σημαίῃ ἀδιαφορίαν καὶ ἄκραν περιφρόνησιν (= οὐκ ἀλέγω, «τί ἀνάγκη σ' ἔχω;»): πρβλ. τὰ ἡμέτερα «νὰ μοῦ κρατήσης τὸ μεροκάματο» (τὸ ὅποιον δὲν παίρνω), «νὰ μοῦ κόψῃς τὸ νερὸ ἀπὸ τὰ πράσα» (τὰ ὅποια δὲν ἔχω).

ἀποπέμπω ἐν 16, 28 ἀφήνω τινὰ νὰ φύγῃ.

ἀπότιλμα (τίλλω) μάδημα, ξέφτι βλ. πόκος καὶ ἔργον.

ἀπριξ σφικτά, κολλητά.

ἀπὺ αἰολ., ἀπό.

ἀπφῶς πατήρ, «μπαμπᾶς», «παπάκης».

ἀριθμεῦντι, ἀττ. ἀριθμοῦσι.

ἄρκιος α, ον, ἀρκετός.

ἀρμαλιή σιτηρέσιον, ὠρισμένον ποσὸν τροφῆς διδομένης εἰς τοὺς δούλους.

ἀρμοὶ ἄρτι, πρὸ ὀλίγου, «νά, τώρα».

ἀρξέμεθ' (α), ἀττ. ἀρξόμεθα.

Ἄρσινόα ἀδελφὴ καὶ σύζυγος Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαδέλφου.

Ἀρχίας Κορίνθιος οἰκιστὴς τῶν Συρακουσῶν (730 π.Χ.).

ἀσπάλαθος, ὁ καὶ ἡ, εἶδος θάμνου ἀκανθώδους.

Ἄσφαλίων ἀλιεῖς τις.

ἀσφοδέλος 26, 4: ἀσφοδέλος ὁ ὑπὲρ γῆς εἶναι ὁ ἐπὶ τῆς γῆς φυόμενος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἐν Ἄδῃ, ὅπου ὁ ἀσφοδελὸς λειμῶν.

ἀτιμαγελέω (ἐπὶ ταύρου) ἀτιμάζω, καταφρονῶ τὴν ἀγέλην καὶ ἐγκαταλείπω αὐτήν· ὁ τοιοῦτος ἀποστάτης τῆς ἀγέλης ταῦρος ἐλέγετο ἀτιμαγέλης.

ἀτιτάλλω ἀνατρέφω, περιποιῶμαι, περιθάλλω.

ἀτρακτυλλίς εἶδος φυτοῦ ἀκανθώδους ἔχοντος σχῆμα ἀτράκτου· ἴσως τὸ σημερινὸν «σταυραγκάθι».

ἄτρυτος ἀτελείωτος.

αὐλά 15, 60 αὐλή, ἀνάκτορον.

αὐλεία θύρα τῆς αὐλῆς.

αὔος ξηρός.

αὐτα 15, 67 σύ.

αὐτὰ 21, 2 μόνη αὐτὴ οὔσα.

αὐτοένει, ὁμηρ. αὐτόετες, κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος.

Αὐτονόα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.

αὐτὸς 15, 84, ἐνν. ὁ Ἄδωνις.

αὐτοφυῆς φυσικός, ἀκατέργαστος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ τεχνητός.

αὖω, μέλλ. ἀύσω, ἀόρ. ἄυσα, βοῶ, φωνάζω δυνατά.

ἀφαιρός ἀδύνατος· 21, 49 τὸ ἄγκιστρον (σίδαροι) δὲν ἦτο ἀρκειά

δυνατὸν διὰ τόσον μεγάλον ἰχθύν.

ἀφίκει 15, 149 προστακτ. Ὁ νοῦς : καὶ ὅταν ἔλθῃς τὸ ἐπόμενον ἔτος,

νὰ μᾶε εὐρῆς χαίροντας.

Ἄχέρων ποταμὸς τοῦ κάτω κόσμου· 15, 86 ὁ Ἄδωνις ἐφιλεῖτο εἰς

τὸν Ἄχέροντα, δηλ. εἰς τὸν Ἄδην, ὑπὸ τῆς Περσεφόνης.

ἀχὴν πένης· ἀχὴν ἐκ πατέρων πένης ἐκ πενήτων καταγόμενος.

ἄωθεν, ὁμηρ. ἠῶθεν, ἀττ. ἔωθεν, αὐριον πρῶι πρῶι.

ἄως, ὁμηρ. ἠώς, ἀττ. ἔως, αὐγή.

Βάκχη γυνὴ ὑπὸ διονυσιακοῦ ἐνθουσιασμοῦ κατεχομένη, λάτρις τοῦ Διονύσου.

βάλλω : βάλλε κάτωθε 4, 44 διῶχνε ἀπὸ τὸ κάτω μέρος τοῦ λόφου.

βᾶμες, ἀττ. βῶμεν.

βάρβιτος, ἡ, μουσικὸν ὄργανον ὅμοιον πρὸς τὴν λύραν· φωνέω αἰόλα

ἐς β. ἄδω ὠραῖα ἄσματα μὲ συνοδείαν β.

βαρυμάνιος, ἀττ. βαρυμήνιος καὶ βαρυμήνης, ὁ βαρεῖαν μῆνιν (ὀρ-

γὴν) ἔχων.

βασεῦνται, ἀττ. βήσονται, θὰ «διαβοῦν», θὰ χαθοῦν.

βασιλεύω 21, 60 ζῶ ὡς βασιλεύς.

Βελλεροφῶν Κορίνθιος ἥρωας, υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Κορίνθου Γλαύκου.

Βερενίκα σύζυγος Πτολεμαίου Α' τοῦ Σωτήρος, μήτηρ Πτολεμαίου Β' τοῦ Φιλαρέλφου καὶ τῆς Ἀρσινόης.

βιάζευ, ἀττ. βιάζου· ἐν 15, 76 σπρῶχνε δυνατά, προσπάθει νὰ περάσῃς διὰ τῆς βίας.

βίη : βίην καὶ κάρτος (ὁμηρικὸν) κατὰ τὴν δύναμιν καὶ τὴν βίωμην.

βλάπτω : βεβλαμμένος φιλοκερδείῃ μεμωραμένος ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν· βλ. καὶ παρελθεῖν.

βοτάνα 28, 12 βοσκοτόπι.

βουκολέω βόσκω βοῦς, εἶμαι βουκόλος.

βουκολιάζομαι ἄδω βουκολικὸν ἄσμα· ἡ ᾠδὴ εἶχεν ἄλλοτε ἀγωνιστικὸν χαρακτήρα (Εἰδ. 8) καὶ ἄλλοτε οὐχί (Εἰδ. 9).

βουκολιαστάς τραγουδιστὴς βουκολικῶν ἁσμάτων.

βουκόλιον ἀγέλη βοῶν.

βράκος ἔνδυμα πολυτελέε.

βρίθω βαρύνω, εἶμαι βαρὺς, ἀφθονός· ἐν 15, 119 τὸ ἄνηθον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐστόλισαν τὰς σκιαδάς, ἔβριθε, ἐκλινε πρὸς τὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἀφθονίαν καὶ τὸ βάρος.

βρῦον εἶδος λεπτοῦ φυτοῦ ἢ χόρτου· φύεται ἐπὶ τῶν βράχων καὶ ἐν τῇ θάλασσῃ.

βῶς βοῦς.

γαθέω, ἀττ. γηθέω, χαίρω, ἀγάλλομαι.

γαλέαι γαλαῖ· διὰ τὸ ὅλον χωρίον 15, 28 βλ. *νῆμα*.

γαῦμεν, ἀττ. ἔγημεν.

γαρύομαι, ἀττ. γηρύομαι, ἐκβάλλω φωνήν, ψάλλω, ἄδω.

γεραίτατος πρεσβύτατος.

γέρων ἐν 4, 4 εἶναι ὁ πατήρ τοῦ Αἴγωνος.

Γλαύκα, *Γλαύκη*, κιθαρωδός, ἴσως καὶ ποιήτρια, τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς ἐκ Χίου.

γλαύκας αἰολ., ἀττ. γλαυκῆς, γλαυκώπιδος.

γνώμα, ἀττ. γνώμη· κατὰ γνώμαν 15, 28 ὅπως τὸ ἤθελες· εἰς τοῦτο ἡ

Πραξινόη ἀπαντᾷ· τοῦτό κα εἶπαις αὐτὸ δύνασαι νὰ τὸ εἴπης, δηλ.

ὡς πρὸς αὐτὸ ἔχεις δίκαιον· ἐρεῖδω τὰν γνώμαν 21, 61 βλ. ἐρεῖδω.

Γολγοὶ πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης· αἰτίατ. πληθ.

Γολγῶς.

Γοργοῖ κλητ. τοῦ *Γοργῶ*.

γράμματα 15, 81, στολίδια (πλουμιὰ) ἐνυφασμένα.

γράφω, 15, 81 σχεδιάζω.

δαιμόνιος ἐν 16, 22 ἄθλιος, δυστυχής.

δαλέομαι, ἀττ. δηλέομαι, βλάπτω, κακοποιῶ.

δαμάλα, ἀττ. δαμάλη, δάμαλις, μικρὰ ἀγελάς· γεν. πληθ. *δαμαλᾶν*.

Δᾶν αἰτίατ. τοῦ Ζεὺς· οὐ Δᾶν ὄχι μὰ τὸν Δία.

δεδαημένος δαήμεων, μαθὼν, ὁ γνωρίζων, ἔμπειρος.

δέδμανθ' = δέδμανται, άττ. δέδμηνται, παθ. πρκμ. τοῦ δέμω οἰκοδομῶ, κτίζω, κατασκευάζω.

δεδοίκω, άττ. δέδοικα.

δειλός έν 16, 43 δυστυχής, έλσεινός.

δέλτητα, άττ. δελέατα (πληθ. τοῦ δέλεαρ), δολώματα· κατά τόν ποιητήν 'Οππιανόν ('Αλιευτ. III 414 κ.έ.) διά τήν άλιείαν σαλπῶν μετεχειρίζοντο ὡς δόλωμα νωπά φύκη, τά ὁποῖα οἱ ἰχθύες οὔτοι τρώγουν εὐχαρίστως.

Δευκαλίωνες οἱ υἱοὶ καὶ οἱ ἀπόγονοι τοῦ Δευκαλίωνος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔγινε κατά τήν έλλην. μυθολογίαν ὁ κατακλυσμός.

δηναιός μακροχρόνιος.

δηράς, ἡ, άττ. δειράς, βράχης σειρᾶς ὁρέων. μὴ δηράδ', άπληστε 15, 30 μὴ μοῦ δίδης «ένα βουνό» (δηλ. τόσον πολὺ σαποῦνι), ἀχόρταγη (σπατάλη).

διαειδής διαφανής, διαυγής: ἔδατι διαειδέι νίξειν θολερὰν πλίνθον 16, 62 παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρούντων τὰ ἀδύνατα (βλ. καὶ ἤών)' πρβλ. τὸ ἡμέτερον

τὸν ἀράπη κι ἂν λευκάνης,
μόνο τὸ σαποῦνι χάνεις.

διαθρύπτομαι καμαρώνω, «κάνω νάζια», «κάνω τὰ τσακίσματά μου», λαμβάνω στάσιν, ἵνα ἀρχίσω τὸ ἄσμα.

διαχρῶμαι διαφθείρω, φονεύω.

διέτμαξέν με, 8, 24 ένν. τὸν δάκτυλον, μοῦ ἔκοψε τὸν δάκτυλον (καθ' ὅλον καὶ μέρος).

Διοκλείδας σύζυγος τῆς Γοργοῦς.

Διόφαντος φίλος τοῦ ποιητοῦ τῶν 'Αλιέων.

Διωναία εἶναι ἡ 'Αφροδίτη ὡς θυγάτηρ τῆς Διώνης.

δμαθεῖσα 8, 91 ἄρτι νυμφευθεῖσα.

δοκεύω παραφυλάττω, παραμονεύω· έν 9, 26 συναπτέον τῷ δοκεῦω τὸ αὐτὸς (στ. 25) καὶ τὸ πέτραισιν έν 'Υγκαριαίμοι.

δόμοις 28, 16 αἰολ. αἰτ. πληθυντικοῦ· ἐκ τούτου αἱ γενικαὶ ἀκίρας καὶ ἀέργω.

Δράκανον ὄνομα ἀκρωτηρίων έν Κῶ καὶ 'Ικαρία· ἄγνωστον ποῖον έννοσεῖ ὁ ποιητής (26, 33). Ἡ μήτηρ τοῦ Διονύσου Σεμέλη ἔγκυος οὔσα παρεκάλεσε τὸν Δία νὰ ἐμφανισθῇ εἰς αὐτήν έν ὄλω του τῷ θεῷ

μεγαλείω, ἐν μέσῳ ἀστραπῶν καὶ βροντῶν. Ὁ Ζεὺς ἐξετέλεσε τὴν ἐπιθυμίαν της, ἀλλ' ὁ κεραυνὸς τοῦ κατέκαυσε τὴν Σεμέλην. Διὰ τὴν μὴ χαθῆ καὶ τὸ ἔμβρυον, ὁ θεὸς τὸ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρός του καὶ τὸ ἔρραψεν ἐντὸς τοῦ μηροῦ του, ὅταν δὲ συνεπληρώθησαν οἱ ἀπαιτούμενοι μῆνες, τὸ ἔφερεν εἰς φῶς (κάθθετο 26, 34) λύσας ἀπὸ τὸν μηρόν του (ἐπιγουνίδα) τὸν ἐπίδεσμον.

δρυὸς ἄκρα, ἀκρόδρυα, ὀπωροφόρα δένδρα.

δύσσοος 4, 45 «χαμένος».

δωσρίσδεν, ἀττ. δωρίζειν.

ἔβαν, ἀττ. ἔβησαν· ἔβαν ἐς χώραν 15, 57 ἐπῆγαν εἰς τὴν θέσιν ποῦ ἔπρεπε.

ἔβολλόμαν αἰολ., ἀττ. ἐβουλόμην (καὶ ἡβ.).

ἐγείρω, διεγείρω, κινῶ, προκαλῶ.

ἔγεντο ἐγένετο.

ἐγκαναχάομαι ποιῶ καναχήν, θόρυβον· ἐγκ. κόχλω ἡχῶ φυσῶν εἰς τὸν κόχλον (μέγα κογχύλιον).

ἐδάη 28, 19 ἐδιδάχθη, ἔμαθε καὶ συνεπῶς γνωρίζει (πολλὰ σοφά, δηλ. ὠφέλιμα, φάρμακα).

ἐδωδά, ἀττ. ἐδωδή· ἐδ. πλάνος φαγητὸν ἀπατηλόν, δόλωμα.

ἐθέλωντι, ἀττ. ἐθέλωσι.

εἶδαρ, -ατος, τό, ἔδεσμα, φαγητόν, γλύκισμα.

εἰκάξαις, εὐκτ. ἀορ. τοῦ εἰκάζω.

εἵκατι εἴκοσι.

εἶμα ἔνδυμα.

εἰμές, ἀττ. ἐσμέν· ἐν καλῷ εἰμές 15, 73 ἐν ἀσφαλεῖ εἴμεθα.

εἰνάλιος θαλασσινός· ἐπ' εἰναλίοισι πόνοισιν ἔπειτα ἀπὸ τοὺς θαλασσινούς κόπους.

εἰροπόκος πυκνόμαλλος.

ἐκ: ἐκ Διὸς αἰγιόχω τιμᾶν ἔχει αἰετὸς ὄρνις 26, 31 ὁ νοῦς : ἕκαστος τιμᾶται ὑπὸ τοῦ ἀνταξίου του· ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν ἀετὸς τιμᾶται ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων· οὕτω καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι ἀγνός (εὐαγής) καὶ ὑπὸ τῶν ἀγνῶν νὰ τιμῶμαι. ἐκ τότεν 9, 6 ἀπὸ τὴν θέσιν σου. ἐκ ψυχᾶς 8, 53 προθύμως.

ἐκαστέρω μακρότερον· ἐκ. αἰὲν ἀποικεῖς 15, 7 «ὄλο καὶ πιὸ μακριὰ πηγαίνεις καὶ πιάνεις σπίτι».

ἐκκναίω καταπονῶ, διαφθείρω, καταστρέφω· ἐκκναίσειντι ἅπαντα 15,

87 « θὰ τὰ χαλάσουν ὅλα ».

ἐκκριτος ἐκλεκτός.

ἐκρίθην ἄπο 9, 74 ἀπεκρίθην.

ἔλαιον 4,7 ἐνοσεῖ τὸ χρησιμοποιοῦμενον ὑπὸ τῶν ἀθλητῶν.

ἐλοίμαν ἐν 16, 67 ἀπλῆ εὐκτ. ἀντὶ εὐκτ. μετὰ τοῦ ἄν.

ἐλπὶς: ἐλπὶς τῶν ὕπνων 21, 66 ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ «βγῆ σὲ καλὸ» τὸ ὄνειρόν σου.

ἐμίν, ἄττ. ἐμοί.

ἔμμηνος μηνιαῖος.

ἐμπερόναμα γυναικεῖον φόρεμα φορούμενον ἐπάνω ἀπὸ τὸ χιτῶνιον (15, 31) καὶ συγκρατούμενον εἰς τοὺς ὤμους καὶ τὰ πλάγια μὲ περόνας (καρφίτσες, ἀγκράφες)· τὸ αὐτὸ ἐλέγετο καὶ περονατρίς (15, 21).

ἐν: ἐν ὄρα 21, 40 ἐνωρίς.

ἐνδιάω ἐλαύνω ποίμνια· τὸ ἐνδιάσκειν θαμιστ. πρτ.

ἐνδινέω συστρέφω, κινουῦμαι· βλ. ἔτυμος.

ἐνδοὶ ἐνδον· ἐνδοὶ πᾶσαι 15, 77 βλ. νοός.

ἐννεάφρωνος βλ. σῦριγξ.

ἐννεκ(α) αἰολ., ἔνεκα.

ἐντί, ἄττ. εἰσί.

ἐξαπίνας, ἐξαπίνης, ἐξαίφνης· ἔαρ ἐξαπίνας 9,34 τὸ ἀπρόοπτος ἐρχόμενος καὶ διὰ τοῦτο ἔτι μᾶλλον εὐχάριστος ἔαρ· ἐξαπίνας ἐπιόισα 26, 14 αἴφνης ἐφορμῶσα.

ἐξάρχω κάμνω ἔναρξιν.

ἐπάβολος, ἄττ. ἐπήβολος, α') κύριος, ἀτοχος, β') ἀρμόζων, πρέπων νόος οἰκωφελίας αἰσιν ἐπάβολος 28, 2 εἰς τὰς ὁποίας (δηλ. τῶν ὁποίων) ὁ νοὺς εἶναι ἀφωσιωμένος εἰς τὴν ἐπιμέλειαν τοῦ οἴκου, εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα.

ἐπάξα, ἄττ. ἐπήξω, κατεσκευάσας.

ἐπιβαίνω: ἐπιβαίνω δεκάτω 26, 29 εἰσέρχομαι εἰς τὸ δέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας μου, «πατῶ στὰ δέκα»· ὁ νοὺς: ὁ ἀσεβής, καὶ ἀνήλικος ἂν εἶναι, εἶναι ἀνάξιος οἴκτου.

ἐπιβρίζω ἀποκοιμῶμαι.

ἐπιβῶμιος ὁ ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· ἐπιβῶμια δέξω θυσίας ἐπὶ τῶν βωμῶν προσφέρω.

ἐπιγουνίς τὸ ὑπεράνω τοῦ γόνατος μέρος.

ἐπιμωματὸς μεμπτός.

ἐπίουρος φύλαξ.

ἐπιπλαταγέω χειροκροτῶ.

ἐπιρρέω 15, 59 ἔρχομαι ὀρηκτικός (ὡς ποταμὸς) ἐκ τῶν ὀπισθεν.

ἐράννα αἰολ., ἀττ. ἐραννῆ (ἀρσ. ἐραννός), ἐρατεινή, ἐπέραστος, τερπνή·

ἐργατίας, ἀττ. -ης, ἐργάτης, ἐργατικός.

ἔργον: ἔργον ἐπ' ἔργω, 15, 20 «δουλειὰ ἀπάνω στὴ δουλειά» ἢ Γοργῶ δηλ. πολὺ θὰ κουρασθῆ, διὰ τὰ πλύνη καὶ ξάνη τὸ μαλλί, τὸ ὅποῖον εἶναι ἅπαν ὄψος.

ἐρέθω ἐρεθίζω, διεγείρω· ἐρέθω αὐδὰν 21, 21 προκαλῶ ὀμιλίαν.

ἔρει αἰολ., ἀττ. ἐρεῖ.

ἐρείδω στηρίζω· ἐρείδω τὰν γνώμαν 21, 61, ἐφαρμόζω εἰς τι τὴν κρίσιν μου, κρίνω. (Κατ' ἄλλους: στηρίζω τινὰ εἰς τὴν ἐλπίδα του, εἰς τὴν γνώμην του, διὰ τὴν ὁποίαν δὲν εἶναι βέβαιος καὶ ἀνησυχεῖ).

ἐρείσματα 21, 12 ξύλινα στηρίγματα τῶν εἰς τὴν ξηρὰν συρομένων λέμβων.

ἔριθος, ἡ, ἐργάτις καὶ κυρίως ἡ ἐριουργοῦσα (νήθουσα ἢ ὑφαίνουσα). ἔρινος ἀγριόσουκον, «ὄρνθς» πάντες ἐρινοὶ (μεταφορ.) 15, 20 ὄλοι ἐλεεινοί, καθάρματα.

ἔριφος, ἡ, αἴξ.

ἔρνος, τό, βλαστός, φυτόν.

ἔρπετὰ 15, 118 ζῶα περιπατοῦντα (οὐχὶ κατ' ἀνάγκην ἔρποντα) κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰ ἱπτάμενα.

ἔρρ(α) αἰολ., ἔρια· ἔρρ' ἐκτελέσεις ἀνδρείοις πέπλοις 28, 10 ἔρια θὰ ἐργασθῆς («θὰ γνέσης») δι' ἀνδρικὰ φορέματα.

ἔρυξ, ὁ, ὄρος τῆς Σικελίας, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἔκειτο περίφημος ναὸς τῆς Ἀφροδίτης.

ἐρύσαισαι, ἐρύσασαι, ἀνασύρασαι.

ἐρῶν ἐν 9, 13: ὅπως ὁ ἐρῶν δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν τὰς συμβουλὰς τῶν γονέων του, οὕτω καὶ ἐγὼ δὲν ἀποδίδω σημασίαν εἰς τὸ καῦμα τοῦ θέρους (διότι ζῶ εἰς δροσερὰ μέρη).

ἔς: ἐς νέον 15, 143 καὶ τοῦ χρόνου.

ἔσθλος: ἐσθλὸς ἀκούω 16, 30 ἔχω ἀγαθὴν φήμην, ἐπαινοῦμαι.

ἔσσαν αἰολ., ἀττ. οὔσαν.

ἔτυμος ἀληθινός· ὡς ἔτυμ' ἐστάκαντι (ἀττ. ἐστήκασι) καὶ ὡς ἔτυμ'

- ἐνδιεῶντι (ἀπτ. ἐνδινοῦσι) 15, 82 τί ἀληθινὰ (ζωντανὰ) ποῦ εἶναι αἱ στάσεις καὶ αἱ κινήσεις των.
- εὐαγέω** εἶμαι εὐαγής, ἀπηλλαγμένος ἄγους, ἄγνός, καθαρός· διὰ τὸ ὅλον χωρίον 26, 30 κ.έ. βλ. ἐκ (ἐκ Διός).
- εὐαλάκατος** 28, 22 θὰ εἶναι ἡ Θεύγενις, δηλ. θὰ διακρίνεται διὰ τὴν ὥραϊαν ἡλακάτην τῆς μεταξὺ τῶν ἄλλων γυναικῶν τῆς Μιλήτου (ἐν δαμότισιν).
- εὐδαίμων**: εἶ τι γένοιο εὐδαίμων 15, 70 « ἔτσι νὰ ἔχῃς καλό ».
- εὐθυμεύσαις**, ἀπτ. εὐθυμούσαις· 15, 143: ὁ Ἄδωνις ἦλθεν εἰς τὰς γυναῖκας εὐθυμούσας, δηλ. ἡ ἄφιξις (ἀνάστασις) του προϋξένησε χαρὰν εἰς τὰς λατρευούσας αὐτόν.
- Εὐμαιος** ὁ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστός συβώτης.
- εὐμαρής** εὐκολος.
- Εὐνόα** ὑπέρτρια τῆς Πραξιόνης.
- εὐρώς**, ὁ, μοῦχλα.
- Εὐτυχίς** ὑπέρτρια τῆς Γοργοῦς συνοδεύσασα τὴν κυρίαν τῆς εἰς τὰ Ἄδῶνια.
- εὐφάμωσ**, ἀπτ. εὐφήμωσ, ἐν εὐλαβεῖ σιωπῇ.
- ἐφήμι** ἀφήνω τινὰ ἐλεύθερον νὰ μεταβῇ που· ἐν 9,3 ὁ λέγων προτρέπει τὸν Δάφνιν καὶ τὸν Μενάλκην νὰ ἀφήσουν ἐλευθέρους τοὺς μόσχους νὰ μεταβοῦν εἰς τὰς μητέρας των, διὰ νὰ θηλάσουν, τοὺς δὲ ταύρους εἰς τὰς στείρας, δηλ. εἰς τὰς ἀγελάδας, αἱ ὅποια δὲν ἐγέννησαν ἀκόμη (ὄχι τὰς μὴ δυναμένας νὰ γεννήσουν).
- ἐφίμερος** ποθητός, θελκτικός.
- Ἐφύρα** ἡ Κόρινθος, ἧς ἀποικία αἱ Συράκουσαι.
- ἔχεν** 21, 58 ἀπρμφ.
- ἔχοισ(α)** αἰολ., ἔχουσα, κατοικοῦσα (28, 19).
- Ζάκυνθος** 4, 32 ἡ γνωστὴ νῆσος· Κατὰ πόλις ἃ τε Ζάκυνθος ἦτο ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔσματος, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ ἐλέγετο ὅτι ἡ Κρότων ἦτο πόλις τοῦλάχιστον τόσο ὥραία, ὅσον ἡ Ζάκυνθος.
- ζέω** βράζω.
- Ζωπυρίων** ὁ μικρὸς υἱὸς τῆς Πραξιόνης.
- ἦ** μόριον, δι' οὗ εἰσάγονται προτάσεις περιέχουσαι βεβαίωσιν καὶ προτάσεις ἐρωτηματικά· ἀρχικῶς ἐσήμαινεν ἔτσι. ἦ μὲν 4, 14 πράγματι· ἦ πα 4, 3 καὶ χωρὶς ἄλλο· ἦ θα 4, 1 μῆπως.

ἦδος ἡδονή· ἐν 16, 40 ἐκ τοῦ ἦδος ἢ δοτ. σφιν (τοῖς Θεσσαλοῖς ἀρχουσι) καὶ ἡ γεν. τῶν (βοῶν, προβάτων κλπ.).

ἦμεν, ἀττ. εἶναι.

ἦν 8, 26 ἰδοῦ.

ἦνθον, ες, ε (ἐνθεῖν, ἐνθῶν κλπ.), ἀττ. ἦλθον κλπ.

ἦξῶ, ἀττ. ἦξω.

ἦπειρώτας (= στεριανός) ἐν 21, 58 εἶναι ὁ ἰχθύς ὡς ἐξαχθεὶς εἰς τὴν ξηρὰν καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ διαφύγῃ.

“**Ἡρα**· ἐν 4, 22 ἀναφέρει αὐτὴν ὁ Βάπτος, διότι ἦτο ἡ πολιούχος θεὰ τῶν Κροτωνιατῶν ὡς Ζεὺς ἀγάγεθ’” **Ἡραν** 15, 64 πῶς ὁ Ζεὺς ἔλαβε σύζυγον τὴν “Ἡραν. Κατὰ τὸν μῦθον ὁ Ζεὺς κατέφυγεν ὑπὸ μορφὴν κόκκυγος εἰς τὰ γόνατα τῆς “Ἡρας ἐν καιρῷ ψύχους· ἡ “Ἡρα ἠσθάνθη οἶκτον πρὸς τὸ πτηνὸν καί, ὅταν ὁ Ζεὺς ἀνέλαβε τὴν πραγματικὴν του μορφὴν, ἐδέχθη νὰ γίνῃ σύζυγός του.

ἦράσασο ἀόρ. τοῦ ἔραμαι (= ἐρῶ) ἀγαπῶ, ποθῶ.

ἦς 4, 49 γ’ ἐν. πρόσ. τοῦ πρττ. τοῦ εἰμί.

ἦστην γ’ πρόσ. δυϊκ. τοῦ πρττ. τοῦ εἰμί.

ἦὼν ἀκτῆ· ἐπ’ ἦόνι κύματα μετρεῖν 16, 60 παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐπιχειρῶντων τὰ ἀδύνατα (βλ. καὶ διαειδής).

θαητός, ἰων. θηητός, ἀττ. θεατός θαυμασίος.

θανοίσας αἰολ., ἀττ. θανούσης.

θάρσεισ(α) αἰολ., θαρροῦσα, μὲ ἐμπιστοσύνην, μὲ προθυμίαν (28, 3).

θᾶσαι, ἀττ. θέασαι· θασόμεναι ἀττ. θεασόμεναι.

θερίστριον λεπτόν γυναικεῖον ἐπανωφόριον (εἶδος σημερινῆς ἐσάρπας) τὸ αὐτὸ μὲ τὸ ἀμπέχονον (15, 21 καὶ 39, 71).

θεσπέσιος ἀνέκφραστος, φοβερός, πλεῖστος.

Θεύγενις ἡ σύζυγος τοῦ Νικίου.

θεῶν 15, 79 θηλ.

θῆλεια κλπ. 15, 145 : αὐτὸ τὸ «θηλυκὸ» ἢ (αἰοιδός) εἶναι ἓνα πλάσμα (χοῦματι) πολὺ ἱκανόν.

θῆν μόριον βεβαιωτικὸν ἐγκλιτ.

θησεύμεσθ’(α) μέσ. μέλλ. τοῦ τίθεμαι.

θλιβομένα, στενόχωρος, ἦτο ἡ καλύβη τῶν ἀλιέων (21, 28) ὡς κειμένη ἐν στενῷ χώρῳ μεταξὺ τῆς θαλάσσης καὶ τῶν βράχων.

θολία πῖλος κωνικὸς καὶ πλατύγυρος.

θορυβέω ταρασσω, θορυβῶν ἐκδιώκω.

θυμαρέω εὐαρεστοῦμαι.

θύωντι, ἀττ. θύωσι.

ιάλεμος θρηνητικὸν ἄσμα, μοιρολόγι· τὸν *ιάλεμον ἀρίστευσε*, 15, 98
ἔλαβε τὸ βραβεῖον, ἐκρίθη ὡς ἡ ἀρίστη αἰοιδὸς *ιαλέμου*.

Ἰάων, ἀττ. Ἰων. Ἰάων ἀνήρ 16, 57 ὁ Ὀμηρος· αἱ αἰοδαὶ αὐτοῦ ὄνα-
σαν, ὠφέλησαν, ἐδόξασαν τὸν Ὀδυσσεά, τὸν Εὐμαιον κλπ.

ιγνύα, ἡ, τὸ ὀπισθεν τοῦ γόνατος μέρος· ἐν 26, 17 αἱ Βάκχαι ἀνεσήκω-
σαν τὰ φορέματά των μέχρι τῆς ιγνύας καὶ ἐσχηματίσαν οὕτως
ἐπάνω ἀπὸ τὴν ζώνην μεγαλύτερον κόλπον· τὸ ἀντίθετον δηλ. ἐκεί-
νου, τὸ ὁποῖον ἔπραττον (15, 134) αἱ θρηνοῦσαι τὸν Ἀδωνιν.

Ἰδάλιον πόλις τῆς Κύπρου ἔχουσα ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης.

ἴδες 15, 25, ἀττ. εἶδες, βλ. ὦν...

ἱερος αἰολ., ἀττ. ἱερός. 28, 7 ὁ Νικίας ἦτο ἱερὸν φυτὸν τῶν *Χαρίτων*
ὡς ποιητῆς.

ἴλαθι (εὐχρ. μόνον εἰς τὴν προστακτ.) γενοῦ ἴλεως, εὐμενής.

ἴλεός, ὁ, «τρῦπα», «φωλιά».

ἱμερόφωνος αἰολ., ἔχων φωνὴν θελκτικὴν.

Ἰνώ θυγάτηρ τοῦ Κάδμου.

Ἰουλος τὸ κατὰ πρῶτον φυόμενον χροῶδες γένειον τῶν νέων· *καταβάλλω*
πρῶτον ἴ. 15, 85 βγάζω τὰ πρῶτα γένεια.

ἴρηξ ὄμηρ., ἀττ. ἴεραξ.

ἴρον αἰολ., ἱερὸν, νόος· 28, 4 : τὸ ἐν Μιλήτῳ ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης ἦτο
χλωρὸν ἐπ' ἀπάλω καλάμῳ, διότι περιεβάλλετο ὑπὸ καλάμων πρα-
σίνων καὶ τρυφερῶν.

ἴσαντι, ἀττ. ἴσασι.

ἴσατι, ἀττ. οἶδε· 15, 146 : ἡ αἰοιδὸς εἶναι εὐτυχής, διότι γνωρίζει τόσα
πράγματα.

ἴσομάτωρ ἴσος τῇ μητρὶ κατὰ τὸ μέγεθος.

ἴσος· ἴσα δ' ἦν ψεύδεσιν ὄφεις 21, 64 τὸ ὄνειρόν σου ἦτο ἴσον μὲ τὰ
ψεύδη, ὅπως ψευδές.

ἴστος ἀργαλειός· *πόσσω κατέβα τοι ἀφ' ἴστω*; 15, 35 πόσον σοῦ ἐστοί-
χισεν, ἕως ὅτου ἐτελείωσεν ἡ ὕφανσις καὶ κατέβασες τὸ ὕφασμα
ἀπὸ τὸν ἀργαλειόν;

ἴυκτὰ (ὀνομαστ.) λιγύφθογγος.

κα (καὶ ἐκθλ. κ'), ὁμηρ. κε(ν), ἀπτ. ἄν, δυνητικὸν μόριον.

καθαρός (λειμών) ἀναπεπταμένος, ἀνοικτός.

καθίζευ, ἀπτ. καθίζου.

κακός: κακὸν τέλος δωσῶν (ἐνν. σοι) 4, 47 διὰ νὰ σοῦ δώσω κακὸν τέλος, νὰ σὲ σκοτώσω.

κακοχράσμων δύστροπος, κακορίζικος.

κάλαμος ἐν 21, 10 καλαμίδι τοῦ ψαρεύματος.

καλλίστα ἐν 15, 62 δυϊκός. Ἡ γραῖα ἀποτείνεται καὶ εἰς τὴν ἐρωτήσασαν αὐτὴν Γοργῶ καὶ εἰς τὴν Πραξινόην.

καλός: ἐν καλῷ εἰμές (ἀπτ. ἐσμὲν) ἐν ἀσφαλεῖ εἴμεθα.

κάμνω κουράζομαι, ἐξαντλοῦμαι, κακοπαθῶ· οὐτι καμείσθε 8, 68 δὲν θὰ κακοπεράσετε· ὁ βοσκὸς χαριτολογῶν λέγει εἰς τὰ πρόβατά του ὅτι δὲν πρέπει νὰ διστάσουν νὰ τρώγουν ἄφθονον χόρτον, διότι αὐτὸ θὰ φυτρώσῃ πάλιν καὶ δὲν ὑπάρχει κίνδυνος νὰ στερηθοῦν αὐτοῦ ἀργότερον· κάμνω βωμὸν 26, 5 ἰδρῶ βωμὸν.

κάποι ἐν 15, 113 εἶναι οἱ λεγόμενοι Ἀδώνιδος κῆποι, ταχέως ἀναπτυσσόμενα, ἀλλὰ καὶ ταχέως μακραινόμενα φυτὰ καὶ ἄνθη, τὰ ὅποια ἐκαλλικιέρον ἐντὸς πολυτελῶν δοχείων (ἐν ταλαρίσκοις ἀργυρέοις) κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀδώνιδος ὡς σύμβολα τῆς ἐφημέρου νεότητος.

καταδαίνυμαι κατατρῶγω.

καταπτυχῆς ἔχων πολλὰς πτυχάς, « σουφρωτός ».

κατασμύχω κατακαίω, μαραίνω.

κῆγών καὶ ἐγώ· ἐν 9, 8 ὁ Δάφνις ἐννοεῖ ὅτι καὶ αὐτός, ὡς ἐν γένει· οἱ βουκόλοι (χω βουκόλος), ἄδει καλῶς.

Κήιος (= Κεῖος, ἐκ Κέω) ἄοιδός ὁ ποιητὴς Σιμωνίδης (556 - 468 π.Χ.).

κῆκ καὶ ἐκ· κῆκ τούτω 8, 92 καὶ ἔκτοτε.

κῆμ' (κρᾶσις καὶ ἐκθλ.) = κῆμέ, ἀπτ. κάμέ.

κῆν καὶ ἐν.

κῆνος, δωρ. καὶ αἰολ., ἐκεῖνος.

κῆς καὶ ἐς· κῆς ὥρας κῆπειτα 15, 74 καὶ αὐτὸ τὸ ἔτος καὶ τὰ ἐπόμενα· πρβλ. τὸ ἡμέτερον « καὶ τοῦ χρόνου καὶ πάντα ».

κινεῦ, ἀπτ. κινῶ.

Κίρκα, Κίρκη, ἡ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστὴ μάγισσα· 9, 36: τὸ ποτὸν τῆς Κίρκης δὲν δύναται νὰ βλάψῃ τοὺς φίλους τῶν Μουσῶν, διότι ἡ ἐκ τῆς ποιήσεως καὶ τῆς μουσικῆς εὐγενῆς ἡδονῆς προφυλάττει αὐτοὺς ἀπὸ τὰς χυδαίας ἡδονάς, αἱ ὅποια ἀποκτηνῶνουν τὸν ἄνθρωπον.

κίστα, άττ. κίστη, κιβώτιον πλεκτόν.

κλάξ κλείς.

κλισμός, ό, ανάκλιντρον, κλίνη.

κνύζα (καί κόνυζα), ή, είδος φυτού, άγριοθρούμπι.

κνώσσω κοιμῶμαι: μή κνώσσω 21, 65 « στόν ξύπνο σου ».

κόλπος τὸ άνωθεν τῆς ζώνης χαλαρωμένον μέρος τῆς γυναικείας έσθῆ-
τος· έν 15, 134 αί γυναίκες λύουσαι τήν ζώνην άνωσσι τόν κόλπον
έπί τά σφυρά, δηλ. αφήνουν τὸ φόρεμα νά πέση μέχρι τῶν άστραγά-
λων καί άποκαλύπτουν τὸ στῆθος.

κόμαρος, ή, κουμαριά.

κομάω (κομόνντι, άττ. κομῶσι) φέρω μακράν κόμην, κυματίζω, άφθονῶ.

κόπτοισα αἰολ., άττ. κόπτουσα..

Κορίνθιαί 15, 91 : τὰς Συρακούσας ἔδρυσεν (730 π.Χ.) ὁ Κορίνθιος
Ἄρχίας, ὥστε οἱ Συρακούσιοι ἦσαν Κορίνθιοι άνωθεν (άπό τούς
προγόνους των).

κορύνα «γκλίτσα»: έλέγετο καί λαγωβόλον.

κοσμῶ: κοσμεῖν καλόν τι χοῖμα 15, 24 ὀργανώνει κάτι ὠραῖον.

κόχλος, ό, μέγα κογχύλιον (τὸ ὄστρακον τοῦ στρόμβου).

Κραννώνιος, τῆς έν Πελασγιώτιδι τῆς Θεσσαλίας Κραννώνος.

κρεανομέω, μοιράζω τὸ κρέας (τοῦ θύματος).

κρέσσον, άττ. κρείττον.

Κρεῶνδαι άπόγονοι τοῦ Κρέοντος, Θεσσαλοῦ άρχοντος.

κρηπίς στρατιωτικόν ὑπόδημα, « άρβύλα »: παντῆ κρηπίδες 15, 6 παν-
τοῦ « άρβύλες », δηλ. στρατιῶται.

κρίνω: κρίνω ένόπνια έξηγῶ ὄνειρα· πρβλ. ὄνειροκρίτης.

κροτῶ: έξ άπάτας κροτοτημένοι 15, 59 πλασμένοι άπό άπάτην, άπα-
τεῶνες « άπό τήν κορφή ὡς τά νύχια ».

Κύκνος υἶος τοῦ Ποσειδῶνος· έφονεύθη ὑπό τοῦ Ἄχιλλέως· έγίνετο λό-
γος περι αὐτοῦ εἰς τὰ Κύπρια ἔπη, έπος άπολεσθέν· ἦτο θῆλυς άπό
χροίης, πολὺ λευκός ὡς αἱ γυναίκες.

Κυμαίθα ὄνομα άγελάδος.

κυνάς, - άδος, ή άνήκουσα εἰς κύνα· κυνάδες (ένν. τρίχες) σκυλότριχες.

κυνοθαρσής θρασύς, άναιδής ὡς κύων.

κύρτος, ό, καλάθι τοῦ ψαρεύματος, « κιοῦρτος », « κοφινέλλο ».

κῶας, τό, πληθ. κῶαα, δέρμα προβάτου.

κῶμυς, - υθος, ή, δέμα (« άγκαλιά ») χόρτου.

κῶρος, ὄμηρ. κοῦρος· ἐν 15, 120 οἱ Ἑρωτες ἦσαν κατεσκευασμένοι ὑπὸ μορφὴν παιδίων.

κωτίλλω φλυαρῶ.

κωτίλος φλύαρος.

λαβύρινθος ἐκ σχοίνων δίκτυον.

λαγωβόλον βάρδος ποιμενική, «γκλίτσα»· ἐλέγετο καὶ κορύνα.

λάζευ προστ. ἐνεστ. τοῦ λάζομαι, λαμβάνω.

λαθόμαν ἐν 21, 25 : μὴ λαθόμαν ; «μήπως ἔχασα τὴν ἔννοιαν τοῦ χρόνου ;»

Λακίνιον ἀκρωτήριον παρὰ τὴν Κρότωνα· ἐπ' αὐτοῦ ἔκειτο περίφημον ἱερὸν τῆς Ἥρας.

λαλεῦμες, ἄττ. λαλοῦμεν.

Λάμπουρος ὄνομα κυνὸς (ἔχοντος λάμπουσαν δηλ. ἐρυθρωτὴν οὐράν, ὁμοίαν πρὸς τὴν τῆς ἀλώπεκος).

Λαμπριάδας 4, 21 : ἄγνωστον ἂν ἦτο ἐπώνυμος ἥρωας δήμου τινὸς τῆς Κρότωνος ἢ δημότης τις, διὰ τὸν ὅποιον ὁ Βάττος ἐκφράζεται δυσμενῶς· τοὶ τῷ Λαμπριάδα εἶθε λάχοιεν τοιόνδε οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν δῆμον τοῦ Λ. εἶθε νὰ λάβουν τοιοῦτον ἰσχνὸν ταῦρον εἰς τὸ μερίδιόν των κατὰ τὴν διανομὴν τῶν κρεάτων τῆς θυσίας.

Λαπίθαι μυθικὸν ἔθνος τῆς Θεσσαλίας.

λάρναξ κιβώτιον, «κασέλλα».

λάσδεο προστακτ. τοῦ λάσδομαι (καὶ λάζομαι) λαμβάνω. λ. τὰς σύριγγας 8, 84 δηλ. καὶ τὴν ἰδικήν σου, τὴν ὅποιαν κατέθεσας διὰ τὸ στοίχημα, καὶ τὴν τοῦ Μενάλκᾳ.

λασεύμεσθ' (α) μέλλ. τοῦ λάθομαι (λήθομαι, λανθάνομαι) λησιμονῶ.

λάσιος (ἐπὶ δένδρου) πυκνόφυλλος, φουντωτός.

Λάτυμον ὄρος παρὰ τὴν Κρότωνα.

λαχῶν 8, 30 κληρωθεῖς.

λέγομες ἐν 15, 15 εἶναι ἀνάξ. παρατ., ἐνν. αὐτῷ.

λελόγχω δωρ. πρξμ. τοῦ λαγχάνω.

λέμβος ἄρσ.

Λέπαργος ὄνομα μύσχου λευκοῦ κατὰ τὴν κοιλίαν ἢ τὰ πλευρά, «Τρυγόνης».

Λῆναι = Βάχχαι (ὁ ἰδέε).

λιγυρὸς ὀξύφωνος, διαπεραστικός, θρηνητικός.

λίψ ὁ ΝΔ ἄνεμος, ὁ «γαρμπής».

λόγος ἐν 21, 32 ῥητόν, ἀπόφθεγμα.

λοιπόν ἐν 21, 59 εἰς τὸ μέλλον· ἐν 21, 61 λοιπόν (μὲ τὴν σημερινὴν σημασίαν).

λύγραις 28, 20, αἰολ. αἰτιατ. πληθ., λυγράς, βαρείας, ὀλεθρίας.

Λυκίων ἀριστῆς 16, 48 ἦσαν ὁ Σαρπηδών, ὁ Γλαῦκος, ὁ Πάνδαρος.

λυσσῆν 4, 11 βλ. πείθω.

λῶ θέλω, ἐπιθυμῶ· λῶντι γ' πληθ.

λώια τὰ ἀγαθὰ, ἡ εὐτυχία.

μᾶ μπά! (συντετμημένος τύπος τοῦ μάτηρ, χρησιμοποιούμενος ὡς ἐπιφώνημα).

μᾶζα, ἡ, κρίθινος ἄρτος.

μακέλα, ἄττ. μακέλη, «τσάπα»· καὶ τύπος μάκελλα· κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν δίκελλαν (δις καὶ κέλλω = ὠθῶ), ἥτις εἶχε δύο ὀδόντας, ἡ μάκελλα εἶχε μόνον ἓνα.

μακρὸν 4, 37 δυνατά.

μάλευρον ἄλευρον.

μαλὶς μηλέα.

μᾶλον, α') ὄμηρ. μῆλον πρόβατον, β') (ὡς ἐν 8, 79) μῆλον (ὁ καρπός).

μαλοπάραυος (μαλός = λευκός) λευκοπάρειος.

μάν, ἄττ. μῆν' καὶ μᾶν 4, 23 καὶ ὅμως.

μανιώδης εἶναι ὁ Διόνυσος ὡς ἐμπνέων ἱερὰν μανίαν, ἐνθουσιασμόν.

μαντεύομαι ἐν 21, 45 αἰσθάνομαι, «μυρίζομαι»· ὁ νοῦς: ὕπως ὁ κύων καὶ κοιμώμενος «μυρίζεται» τὸν ἄρτον, οὕτω καὶ ὁ ἄλιεὺς ἐννοεῖ καὶ ἐν ὀνείρῳ ἀκόμη ἂν ὁ ἰχθύς, ὁ ὁποῖος «εἰσάμπησε», εἶναι μεγαλύτερος ἢ μικρός.

μανύω ἄττ. μῆνύω, φανερώνω.

ματεύω ἐρευνῶ· τὰ χωρία ταῦτα ματεύσεις 21, 65 ἐνν. τὰ ὁποῖα εἶδες εἰς τὸν ὕπνον σου.

μάτηρ 26, 20 ἡ Ἀγαθή.

μειλίσσω περιποιῶμαι, φιλοξενῶ.

μελεδαίνω φροντίζω, μεριμνῶ, «γνοιάζομαι».

μελεδώνη φροντίς, μέριμνα, λύπη.

μελικτάς τις 4, 30 καλὸς μουσικὸς.

μελίτεια, ἡ, μελισσοβότανον.

Μελιτώδης ἡ Περσεφόνη. Τὰς ἱερείας τῆς Δήμητρος (μητρὸς τῆς Περσ.) οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν μελίσσας, ὡς μύστιδας τῆς κάτω θεᾶς. Ἐν 15, 94 ἡ Πραξινοῆ ἐπικαλουμένη τὴν Περσεφόνην εὐχεται νὰ μὴ ὑπάρξῃ (μὴ φύῃ εὐκτ.) ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος νὰ γίνῃ κύριός των πλὴν ἐνός (τοῦ συζύγου ἑκατέρας· κατ' ἄλλους ἐρμηνευτάς: τοῦ Πτολεμαίου).

μεμελημένος προσφυλῆς.

μερίζου, ἀπτ. μερίζου· ἐν 21, 31 ὁ Ἀσφαλίων καθιστᾷ τὸν σύντροφόν του κοινῶν τῶν ὀνείρων του, ὅπως εἶναι καὶ τῆς ἄγρας τῶν ἰχθύων μέτοχος.

μῆλον 4, 10 πρόβατον.

μήρινθος, ἡ, σχοινίον, σπάγγος.

μικκὸς μικρός.

Μιλαιτῆς Μιλησία. Εἰς τὴν Μίλητον καὶ τὴν Σάμον παρήγετο ἀρίστης ποιότητος ἔριον καὶ ἤκμαζεν ἡ βιομηχανία του· ἐν 15, 126 οἱ Μιλησίοι καὶ οἱ Σάμιοι ἀναγνωρίζουν ὡς προϊόντα τοῦ τόπου των (κλίνα ἀμὰ = ἡμετέρα), λαμπρὰ ἄρα, τὰ σκεπάσματα τῆς κλίνης τοῦ Ἀδώνιδος.

Μίλλατος αἰολ., Μίλητος.

Μίλων 4, 6 ἀθλητῆς τις ἐκ Κρότωνος, ὁμώνυμος περιφήμου παλαιοῦ (τοῦ ἔκτου αἰῶνος π.Χ.) ἀθλητοῦ, Κροτωνιάτου καὶ αὐτοῦ.

μινύθω μικραίνω.

μιτύλα (αἶξ) ἄκρωρ, «σούτα».

μνᾶν γεν. πληθ. τοῦ μνᾶ· 15,36 σύντ: (κατέβα μοι) πλέον ἢ δύο μνᾶν καθαροῦ ἀργυρίου.

μνάσης, ἀπτ. μνήσης (τοῦ μιμησκω).

μνᾶστις ἀνάμνησις.

Μοῖσα αἰολ., Μοῦσα.

Μορμῶ, ἡ, φοβερὸν τέρας, δι' οὗ ἐξεφόβουν τὰ παιδιὰ, «μπαμπούλας». μορμῶ ἐν 15, 40 ἐπιφώνημα πρὸς ἐκφόβησιν τοῦ Ζωπυρίωνος, ὅστις ἤθελε νὰ συνοδεύσῃ τὴν μητέρα του.

μουσίσδω, μουσίζω, ἄδω.

μυκητᾶν, δωρ. γεν. πληθ., μυκητῶν μυκωμένων.

μύρομαι θρηγῶ.

μωμάομαι ψέγω, μέμφομαι, κατηγορώ.

Ναῖς, άττ. *Νηίς*, νύμφη συζευχθεῖσα τόν Δάφνιν.

νάσω, άττ. *νήσου*.

Νείλευς αἰολ., Νηλεύς, υἱός τοῦ Ἀθηναίου Κόδρου, οἰκιστής τῆς Μιλήτου.

νένασται παθητ. πρκμ. τοῦ *νάσσω* συσσωρεύω.

νένιμμαι: 15, 32 βλ. *όκοίος*.

νεόδρεπτος: ν. βωμός βωμός ἐκ κλάδων, οὗς ἄρτι ἔδρεψαν.

Νήαιθος, ό, ρυάκιον παρά τήν Κρότωνα.

νήλιπος άνυπόδητος.

νήμα 15, 27: τό ἐχρησιμοποίει ή Πραξινόη διά τό ἐργόχειρόν της· ή Πραξινόη δι' ειρωνικής ἐπιπλήξεως συνιστᾶ εἰς τήν Εὐνόην νά μή τó ἀφήσῃ πάλιν εἰς τó μέσον καί ἐξαπλωθῆ ἐπάνω του ή γαλή, ὅπως ἔγινεν ἄλλην φοράν.

νικασεῖν, άττ. *νικήσειν* ἐν 8, 7, ό Μενάλκας πιστεύει ὅτι θά νικήσῃ τόν Δάφνιν (τυ = σε, άντικ. τοῦ *νικασεῖν*), ἐάν ἀφεθῆ ἐλεύθερος νά τραγουδήσῃ ὅσον θέλει.

Νικίας Μιλήσιος ἰατρός καί ποιητής, φίλος τοῦ Θεοκρίτου.

νίτρον σόδα ή ποτάσσα· μετ' ἐλαίου συμπεφυρμένον ἐχρησίμευεν ὡς σάπων.

νιφόμενος χιονώδης, κεκαλυμμένος ὑπό χιόνων.

νυός, ή, νύμφη, νεόνυμφος: 15, 77: κατά τι γαμήλιον ἔθιμον αἱ φίλαι τῆς νύμφης προσεπαιούντο ὅτι ἤθελον νά εἰσελθοῦν μετ' αὐτῆς εἰς τόν νυμφικόν θάλαμον καί νά μή τήν ἀφήσουν εἰς τόν γαμβρόν ἀλλ' ό παράνυμφος ἔκλειε (ἀποκλάξας) τήν θύραν καί ἔλεγεν εἰς αὐτάς χαριτολογῶν «ἐνδοι πᾶσαι» μέσα εἶναι ὅλαι (ὅσαι πρέπει νά εἶναι μέσα, ή νύμφη δηλαδή).

νύσσω κεντῶ· 21, 50 βλ. *ὑπομυνάσσω*.

νωδός ό ἐστερημένος ὀδόντων· βλ. *ῶρα*.

Ξεινοδόκος ξενοδόχος, ό δεχόμενος τούς ξένους.

ὄ, άττ. *ὄς* (15, 86).

ὄζος, ό κλάδος.

οἱ 28, 23 αἰολ., άττ. *οἱ* (προσωπ. άντων.).

οἰκωφελία ἐπιμέλεια τοῦ οἴκου, νοικοκυριό· βλ. ἐπάβολος.

οἰνοχόον 15, 124, τὸν Γανυμήδην.

οἶς, ἄττ. οἶς, πρόβατον, προβατίνα.

οἴσεῦμες, ἄττ. οἴσομεν.

ὄκα, ἄττ. ὄτε.

ὄκά, ἄττ. ὄτέ.

ὄκκα (καὶ μετ' ἐκθλ. πρὸ δασείας ὄκχ') ὅταν (ἐκ τοῦ ὄκα + κα, ὅπως τὸ ὅταν ἐκ τοῦ ὄτε + ἄν).

ὄκοιός, ἄττ. ὁποῖος· ὄκοῖα θεοῖς ἐδόκει, τοιαῦτα νένιμμαι 15, 32· ὁ νοῦς : ἐνίφθην κακῶς, ὄχι ὅπως ἤθελα.

ὄλβιος πλούσιος· ἐν ὄλβίῳ (γεν.) 15, 24 ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ὄλβιου.

ὄλοφυγγών, ἡ, φλύκταινα ἐπὶ τῆς γλώσσης· κατὰ τινὰ λαϊκὴν πρόληψιν ἔβγαζαν φουσκαλίδα ἐπάνω εἰς τὴν γλῶσσαν οἱ κατακρατοῦντές τι, τὸ ὅποιον εἶχε δοθῆ εἰς αὐτοὺς πρὸς φύλαξιν ἐν 9, 30 ὁ νομεὺς ὁ ἀκούσας τὰ τραγούδια τοῦ Δάφνιδος καὶ τοῦ Μενάλκᾳ αἰσθάνεται ὅτι δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ τὰ κρατήσῃ διὰ τὸν ἑαυτὸν του, ἀλλὰ ἔχει τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τὰ διαδώσῃ· διὰ τοῦτο παρακαλεῖ τὰς Μούσας νὰ φροντίσουν διὰ τὴν διάδοσιν (φαίνετε), διὰ νὰ μὴ πάθῃ ἕτι ἐπάθειναν οἱ παρανόμως κατακρατοῦντές τι (μήπω φύσω ὄλοφυγγόνα).

ὄλοχος αἰολ., ἄλοχος, σύζυγος· ὄλ. Νικιάα (ἐπίθ.) τοῦ Νικίου.

ὄμαλός: ὄμαλοι ἀλλάλοις 15, 50 «ὄλοι ἕνα κόψιμον».

ὄμαρτέω συνοδεύω, φυλάττω· πολλαῖσιν (ἐνν. ἀμνάσιν) ὄμαρτέω 8,64 πρβλ. Σοφ. Οἶδ. Τ. 1125 : ποιμναὶς συνειπόμην.

ὄμῶς ὁμοῦ.

ὄνασις, ἄττ. ὄνησις, ὠφέλεια· ἐν 16, 23 ἐκ τοῦ ὄνασις ἡ γεν. πλούτου καὶ ἡ δοτ. φρονέουσιν.

ὄνειρον 9, 16 : ἐν ὄνειρῳ παρουσιάζονται εἰς τὸν ἄνθρωπον πολλὰ εὐχάριστα· αὐτὰ τὰ ἔχει ὁ Μενάλκᾳς εἰς τὴν πραγματικότητα.

ὄνίναμαι ὠφελοῦμαι· ὠνάθην 15, 55, ἄττ. ὠνήθην, ὠφελήθην, ἐκέρδισα.

ὄνομαι ψέγω, μέφομαι.

ὄπάζω δίδω, προσφέρω· ὄπασσαι 28, 16 αἰολ., ἀπρμφ. ἀορίστου· ὄπασσομεν 28, 9 ὑποτακτ. ἄρ.

ὄπισθεν 15, 56 ἐνν. τῶν ἵππων.

ὄπλότερος (ἄνευ θετικοῦ) νεώτερος, μεταγενέστερος.

ὄππα αἰολ., ὄπου..

ὄππως αἰολ., ὄπως.

ὄπῶπει δωρ. πρκμ. τοῦ ὄρω.

ὄργια μυστήρια· ἐν 26, 13 ἡ Αὐτονόη ἀνέτρεψε (σὺν δ' ἐτάραξε) τὰ ὄργια, δηλ. τὰ εἶδη (βωμούς καὶ ἱερά σκευή) τῆς μυστικῆς βακχικῆς ἱεροτελεστίας.

ὀρέγομαι (ἐπὶ ἰχθύος) «τσιμπῶ» (τὸ δόλωμα).

ὀρέοντι καὶ (συνηρ.) **ὀρεῦντι**, ἀττ. ὄρωσι.

ὄρη, ἀττ. ὄρα· ὄρη δίφρον αὐτῆ 15, 2 κοίταξε, φρόντισε (δηλ. φέρε) ἓνα κάθισμα δι' αὐτὴν (διὰ τὴν κυρίαν).

ὀρίνω παρακινῶ, παρορμῶ, προτρέπω.

ὀρμιὰ ἀρμίδι, πετονιά.

ὄρος ἐν 26, 2 ἐννοεῖ τὸν Κιθαριῶνα.

ὄς αἰολ., ἀττ. ὄς.

ὄσσιχος 4, 55 πόσον μικρός.

οὔθαρ, -ατος, τό, μαστός.

ὄχλος: πολλῶ ὄχλω (γεν.) 15, 5 μέσα ἀπὸ τόσον πλῆθος.

ὄψις ὄνειρον ἴσα δ' ἦν ψεύδειν ὄψις 21, 64 τὸ ὄνειρόν σου ἦτο ἴσο μὲ τὰ ψεῦδη, ὅλας ψευδές.

παίγνιον: 15, 50 κακὰ παίγνια «κατεργάρηδες».

παλύνω πασπαλίζω, ῥαντίζω, καλύπτω.

Πάν ἀρχαδικὸς ἀγροτικὸς θεός, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ.

παντᾶ πανταχοῦ· 21, 53· ἐξ ὀλοκλήρου.

πάρ παρά (ἀποκοπή).

πάραρος, ὄμηρ. παρήρορος, ἀνόητος, κακοκέφαλος· ἐν 15, 8 ἡ Πραξινόη ἐννοεῖ τὸν σύζυγόν της.

παρελᾶντα, ἀττ. παρελῶντα, ὀδηγοῦντα.

παρέρπω ἔρπω κρυφίως, «διπλαρώνω».

παρέρχομαι πείθω, ἐξαπατῶ (πρβλ. Ἰλιάδ. Α 132): παρελθεῖν ἄνδρα βεβλαμμένον φιλοκερδείῃ 16, 63 μεταπεῖσαι ἄνδρα μεμωραμένον ὑπὸ τῆς φιλαργυρίας.

παρέχοντι, ἀττ. παρέχουσι.

πασάμενος μτχ. μέσ. ἀορ. ῥήματος μὴ ἀπαντῶντος κατ' ἐνεστ. πασάμενος ἐπίτασσε 15, 90 ἀγοράσας διάτασσε, δηλ. εἰς τοὺς δούλους σου νὰ διδῆς διαταγὰς, ὄχι εἰς ἡμᾶς.

πεδὰ αἰολ., μετά: πεδ' Ἰαόνων 28, 21 μετά τῶν Ἰώνων.

πείθω: πείσαι καὶ καὶ τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν 4, 11, πείσειεν ἂν καὶ τοὺς λύκους αὐτίκα λυσσᾶν, θὰ ἠδύνατο (δηλ. εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο) νὰ πείσῃ καὶ τοὺς λ. νὰ καταληφθοῦν ὑπὸ λύσσης καὶ νὰ κατασπαράξουν τὴν ἀγέλην, ἀφοῦ αὕτη οὕτως ἢ ἄλλως θὰ καταστραφῆ ἐγκαταλειφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Αἴγωνος. (Σαρκασμός).

πεινᾶντι, ἀττ. πεινῶντι ἐν 15, 148 ἐνν. αὐτῷ (τῷ ἀνδρί).

πεῖρα 15, 62 προσπάθεια.

πέκω ξαίνω, κτενίζω, κουρεύω δις μάτερες ἄρων μαλάκοις πόκοις (αἰολ. αἰτιατ.) πέξαντ' αὐτοέει 28, 13 δις ἐντὸς τοῦ ἔτους αἱ ἀμνάδες θὰ ἔπρεπε νὰ καροῦν (καὶ νὰ προσφέρουν) τὰ μαλακὰ μαλλιά των (διὰ νὰ εὕρῃ ἀπασχόλησιν ἢ φίλεργος καὶ ἀκαταπόνητος Θεύγευς, διότι τὸ προῖον μιᾶς κουρᾶς δὲν ἀρκεῖ εἰς αὐτήν).

Πελασγοὶ 15, 142, οἱ παλαιότατοι κάτοικοι τῆς Πελοποννήσου ἦσαν τὰ ἄκρα, αἱ κορυφαί, οἱ ἐξοχώτατοι τοῦ Ἄργους.

Πελοπηιάδαι Πελοπίδαι, ἀπόγονοι τοῦ Πέλοπος.

πέλω εἶμαι, εὐρίσκομαι.

πενέστης ἐργάτης· οἱ π. ἦσαν δουλοπάροικοι τῆς Θεσσαλίας καὶ ἀπετέλουν τάξιν ἀντίστοιχον πρὸς τὴν τῶν εἰλώτων τῆς Λακωνικῆς.

Πενθεὺς ἔργονος τοῦ Κάδμου, βασιλεὺς τῶν Θηβῶν· τὴν ὑπ' αὐτοῦ βεβήλωσιν τῶν βακχικῶν ὀργίων καὶ τὸν οἰκτρὸν θάνατόν του ἔλαβεν ὡς ὑπόθεσιν τῶν Βακχῶν τοῦ ὁ Εὐριπίδης.

πένθημα πένθος, ἀντικείμενον πένθους.

περικλῶμαι 21, 48 κύπτω.

περίσπλαγχνος μεγάλθυμος.

περιστέλλω φροντίζω, περιποιῶμαι.

περονατρίς γυναικεῖον φόρεμα, τὸ ἄλλως λεγόμενον (15, 34) ἔμπερόναμα.

πετεηνὸς πτερωτός· πετεηνὰ καὶ ἐρπετὰ 15, 118: εἰς τὰ γλυκύσματα τὰ προσφερόμενα εἰς τοὺς θεοὺς ἔδιδον κατὰ ἔθιμον τῆς λατρείας μορφήν πτηνῶν καὶ ἄλλων ζώων.

πῆ ποῦ.

πηὸς συγγενῆς.

πήποκα (καὶ μετ' ἐκθλ. πρὸ δασείας πήποχ'), ἀττ. πώποτε.

πιάξας, ἀττ. πιέσας, συλλαβῶν.

Πίσσα πηγή ἐν Ὀλυμπίᾳ τῆς Ἡλίδος, ἐξ ἧς ὠνομάσθη καὶ αὐτὴ ἡ Ὀλυμπία.

πλάθανον πλαστήριον, πλατεῖα σανίς, ἐπὶ τῆς ὁποίας πλάθουν γλυκύσματα.

πλανάομαι 15, 67 χάνομαι.

πλάνος: πλάνος ἐδωδὰ ἀπατηλὸν φαγητόν, δόλωμα.

πλαταγέω κτυπῶ τὰς χεῖράς μου.

πλατειάσδω, **πλατειάζω**, ὀμιλῶ πλατιά, ἀνοικτὰ (ὅπως οἱ Δωριεῖς διὰ τὰ πολλὰ $\bar{\alpha}$).

πλεῖος, ἀττ. **πλέως**, πλήρης.

πνεῦμα 8, 76 ἐνν. τὰς πόρτιος, ἡ ἀναπνοή, ἡ μυρωδιὰ τῆς διαμάεως· ὁ φίλος τῆς φύσεως καὶ τῆς ποιμενικῆς ζωῆς εὐρίσκει εὐχάριστον (ὡς ἐνηρμονισμένην πρὸς τὸ περιβάλλον) ὄχι μόνον τὴν φωνὴν τῶν μόσχων, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν ἀναπνοὴν των. Ἄλλοι ἐρμηνευταὶ θεωροῦντες τοῦτο ὑπερβολικὸν νομίζουν ὅτι πρόκειται περὶ τῆς πνοῆς τῶν ἀνέμων.

ποθέρω, ἀττ. **προσέρω**.

ποθέστερος, ἀττ. **προσέσπερος**, ὁ πρὸς δυσμάς, **ποθέσπερα** καὶ τὰ **ποθέσπερα** πρὸς τὴν ἐσπέραν.

ποθεῦντι, ἀττ. **ποθοῦσι**.

ποθορῆ, ἀττ. **προσορῆ**: **ποθορῆ** τυ 15, 12 **προσορῆ** σε.

ποία πόα, χόρτον, πρασινάδα.

ποικίλα 15, 78 ὕφαντὰ μὲ στολίδια (πλουμιά).

πόκα, ἀττ. **πότε**.

πόκος (ἐκ τοῦ **πέκω**) ἔριον προβάτου ἀκατέργαστον, ὄγκος μαλλίου « ποκάρι », « τουλούπα » 15, 20: ἐπειδὴ τὸ μαλλίον, τὸ ὁποῖον ἠγόρασεν ὁ Διοκλείδης, ἦτο πολὺ κακῆς ποιότητος, ἡ σύζυγός του τὸ λέγει **κινάδας** (σκυλότριχες) καὶ **ἀποτίλματα γραιῶν πηρῶν** (ξέφτια, ἀπὸ παλαιὰ ταγάρια): **μαλάκοις πόκοις** 28, 12 αἰολ. αἰτιατ. πληθ. ἀντικ. τοῦ **πέξαιντο** (βλ. **πέκω**).

Πολυδεύκης ὁ ἕτερος τῶν Διοσκούρων, περίφημος πύκτης.

πολύμοχθος 28, 8, δηλ. δύσκολος εἰς τὴν κατεργασίαν, εἶναι ὁ ἐλέφας, τὸ ἐλεφαντοστοῦν.

ποπάνευμα πλακούντιον ἐν χρήσει εἰς τὰς θυσίας, γλύκυσμα.

πόρος 21, 14 τὰ μέσα τῆς ζωῆς.

πόρτις νεαρὰ δάμαλις.

πότ βλ. ποτί.

ποτάγω, άπτ. προσάγω. πλησιάζω.

ποταῖος, άπτ. προσηῶος, ὁ πρὸς ἀνατολάς.

ποτέθηκα, άπτ. προσέθηκα: ἐν 15, 37 ὁ νοῦς: μοῦ βγήκε ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὴν κόρασιν.

ποτένης, άπτ. προσέλης, πλησιάζης.

ποτεφύετο, άπτ. προσεφύετο, εἶχε πιασθῆ (21, 46).

ποτέχω, προσέχω.

ποτί (καὶ κατὰ ἀποκοπὴν πότ), άπτ. πρὸς: πότ εἶν 15, 10 διὰ νὰ εὐρίσκη ἀφορμὴν ἔριδος, «γὰ γκρίνια»: ποτί τὸν λόφον 4, 46 «τράβα κατὰ τὸ ψῆλωμα»: πότ τῶ Διὸς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Διὸς.

ποτίκρανον προσκεφάλιον, μαξιλλάρι.

πότνια 15, 14 ἐννοεῖ τὴν Περσεφόνην, ἥτις ἐλατρεύετο ἰδιαιτέρως ὑπὸ τῶν Συρακουσίων.

πρᾶτος, πράτα, πρᾶτον πρῶτος, ἡ, ον.

πρόαν (καὶ πρῶαν), άπτ. πρῶην: τὰ πρόαν 15, 15 ἐσχάτως, «τίς προάλλες».

προσνάχω (προσνήχομαι, προσνέω) ξεσπῶ (περὶ τῆς θαλάσσης).

πρότεροι 16, 50 οἱ παλαιοί.

πρῶαν βλ. πρόαν.

πρῶκες, αἰ, σταγόνες δρόσου: δὲν ἀπαντᾷ ἐν τῶ ἐνικῶ.

πυκάζω σκεπάζω.

πύματος τελευταῖος.

πυρρίχος 4, 20 πυρρός, ξανθοκόκκινος, «κοκκίνης».

πυρρός 15, 53 ξανθοκόκκινος, «ντορής», «βλάγκος». 15, 130 ἀρτίχρους, «πρωτόχουδος».

Πύρρος 15, 140 υἱὸς τοῦ Ἀχιλλέως: ὀνομάζετο καὶ Νεοπτόλεμος. 4, 31 Μιλήσιος ποιητῆς τῆς ἀλεξανδρινῆς ἐποχῆς.

πυρρότριχος ξανθός, ξανθοκόκκινος.

ράμνος, ἡ, εἶδος ἀκανθώδους θάμνου, παλιούρος, «παλιουριά»: ὄνος ἐν ῥάμνω, τό τε λύχνιον ἐν πρυτανείῳ παροιμ. ἐπὶ τῶν ἐχόντων ἀυπνίαν, διότι καὶ ὁ ὄνος εὐρίσκόμενος ἐν μέσῳ ἀκανθῶν δὲν δυναται νὰ κοιμηθῆ καὶ ὁ λύχνος τοῦ πρυτανείου τῆς πόλεως ἔπρεπε νὰ μένη πάντοτε ἀνημμένος.

ροϊκός καμπύλος, κυρτός.

ῥυθμός : καὶ Ἀυτονομίας ῥυθμός οὗτος καὶ ἡ Ἀυτονομία ὁμοίως ἐνήργησε.

σακός, ἄττ. *σηκός*, *μανδρί*.

Σεμέλα θυγάτηρ τοῦ Κάδμου, μήτηρ τοῦ Διονύσου.

σίγη, ἄττ. *σίγα*.

σιτέομαι τρώγω.

σίττα (καὶ μετ' ἔκθλ. πρὸ δασείας *σίθ'*) ἐπιφώνημα τῶν βοσκῶν πρὸς τὰ ποιμνιά των.

σκαίρω σκιρτῶ.

σκανά, ἄττ. *σκηνή*, *καλύβη*, *παράπηγμα* (ἐν τῇ ἀγορᾷ).

σκαπάναν 4, 10 : οἱ ἀθλήται πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν ἀγώνων ὑπεχρεοῦντο πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ νὰ σκάπτουν πρὸς ἄσκησιν.

σκιάς, ἡ, τέντα, « *κιόσκι* » ἐν 15, 119 ἀπὸ *πρασιγάδα*.

Σιοπάδαι ἐπιφανῆς θεσσαλικὸς οἶκος ἐδρεύων ἐν Κραννῶνι τῆς Πελασγιώτιδος· ἓνα αὐτῶν, τὸν Σκόπαν, υἱὸν τοῦ Κρέοντος, ὕμνησεν ὁ Σιμωνίδης.

σκοπιὰ ὑψηλὸς βράχος.

σμάμα, ἄττ. *σμημα*, *σάπων* *ῥευστός*, « ἀναλυτὸ σαποῦνι ».

σπηλυγξ (πρβλ. λατ. *spelunca*), ἡ, *σπήλαιον*.

στέριφος στεῖρος, ἄγονος.

στεφανηφόρος ὁ φέρων τὸν στέφανον τῆς νίκης· 16, 47 *στεφανηφόροι ἵπποι* : ὁ Πίνδαρος ἀπθηνάτισε τὸ ὄνομα τοῦ ἵππου *Φερενίκου*, δι' οὗ ἐνίκησεν ἐν Ὀλυμπίᾳ Ἰέρων ὁ πρεσβύτερος· τὸν αὐτὸν ἵππον ἀναφέρει καὶ ὁ ποιητὴς Βακχυλίδης.

στιβάς, ἡ, *στρωμνὴ* ἐξ *ἀχύρων*, *βούρλων* ἢ *φύλλων*.

Στομάλιμνον 4, 23 ὄνομα λίμνης τινὸς παρὰ τὴν παραλίαν.

στρόμβος, ὁ, εἶδος μεγάλου θαλασσίου κοχλίου, τοῦ ὁποίου τὸ μὲν κρέας ἐτρώγετο, τὸ δὲ ὕστρακον (ὁ *κόχλος*) ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς *σάλπιγξ*.

στυγνὸς γέρων ἐν 16, 41 εἶναι ὁ Χάρων.

συναγείρομαι *συνέρχομαι* (ἐκ τοῦ *τρόμου*).

σύνοφρυς « *σμιχτοφρύδης* ».

σῦριγξ, ἡ, ποιμενικὸς αὐλός, *φλογέρα*· *κατεσκευάζετο* ἐκ *καλαμίσκων*, *συνήθως* ἑπτὰ καὶ *ἀνίσων*, *παραλλήλως* *τοποθετουμένων*, οὕτως ὥστε πρὸς τὸ ἐν μέρος νὰ ἀποτελοῦν *εὐθεΐαν*, πρὸς δὲ τὸ ἄλλο *κλιμακωτὴν γραμμὴν*, καὶ *συγκολλωμένων* πρὸς ἀλλήλους διὰ *κηροῦ*.

ἐν 8, 18 ὁ Μενόλακος εἶχε κατασκευάσει τὴν ἰδικήν του ἐξ ἑννέα καλαμίσκων (ἐννεάφωνον), ἀπόδειξις δὲ τῆς ἐπιμελοῦς ἐργασίας του εἶναι ὅτι δὲν ἐφείσθη κηροῦ, ἀλλ' ἔθεσεν ἐξ αὐτοῦ τόσον εἰς τὸ ἄνω μέρος, τὸ εὐθύ, τὸ ἐφαπτόμενον τῶν χειλέων τοῦ συρίζοντος, ὅσον καὶ εἰς τὸ κάτω. Παρασπάσεις ἐννεαφώνων συρίγγων ἐσώθησαν ἐπὶ νομισμάτων τῶν Συρακουσῶν καὶ τῆς Ἀρκαδίας.

συρικτὰς ὁ παίζων σύριγγα.

συρίσδεν, ἄττ. συρίττειν.

σχῖνος, ἢ, μαστιχιά, μαστιχόδενδρον, «σκῖνος».

σχοῖνος, ὁ καὶ ἢ, βοῦρλον.

ταί, ἄττ. αἱ.

ταλαρίσκος ὑποκορ. τοῦ τάλαρος κάλαθος.

τάλαρος 8, 70 τυροβόλι.

τᾶματα, τὰ ἄματα, τὰ ἡματα, αἱ ἡμέραι.

ταμών, ἄττ. τεμών, διαμοιράσας· ἐν 9, 27 ὁ συλλαβὼν τὸν στρόμβον εἶχε καὶ τέσσαρας συντρόφους.

τάπητες κλινოსκεπάσματα.

τάτρακτυλλίδες, ταὶ ἀτρακτυλλίδες, αἱ ἀτρ. (ὁ ἰδέ').

ταυτᾶ, ἄττ. ταύτη, ἔτσι.

τείνομαι 21, 48 τεῖνω.

τεκῶν: ἐξ ὧ (ἄττ. οὖ) ἐν ἀθανάτοις ὁ τεκῶν 15, 47 ἀφ' οὗτοῦ ὁ πατήρ σου (Πτολεμαῖος Α' ὁ Σωτὴρ) ἀποθανῶν (τῷ 283 π.Χ.) ἔλαβε θέσιν μεταξὺ τῶν ἀθανάτων (ἀπεθεώθη).

τέρψομ' (αι) 28, 6 ὑποτακτ. ἀορ.

τεῦ, ἄττ. σοῦ.

τηνεὶ ἐκεῖ.

τῆνος, τήνα, τῆνο, ἐκεῖνος, η, ο.

τι ἐν 8, 39 ἐνν. τὸ ποιμνίον του ἢ μέρος αὐτοῦ.

τίματος αἰολ., ἄττ. τιμητός, πολύτιμος.

τίν, ἄττ. σοί.

τίω τιμῶ.

τόθεν: ἐκ τόθεν 9, 6 ἀπὸ τῆν θέσιν σου.

τοι 15, 46 σοι, ποιητ. αἰτ.

τοκάς ἢ ἄρτι τεκοῦσα.

τὸ πλέον 8, 17 ὡς βραβεῖον. τί τὸ πλέον ἐξεῖ; τί θὰ κερδίσῃ;

τουτόθε(ν) καὶ τουτώθεν ἀπ' ἐδῶ, ἀπ' αὐτοῦ.

τραφερός εὐτραφής.

Τρινακρία ἢ **Σικελία**· τῆς Τρ. μυελός (τὸ ἀγλαΐσμα, ἢ λαμπροτάτη πόλις) ἦσαν αἱ Συρακοῦσαι, ἢ πατρίς τοῦ Θεοκρίτου καί, ὡς λέγει ὁ ἴδιος (28, 18), τῆς ἠλακᾶτης, τὴν ὁποίαν πρόκειται νὰ προσφέρει ὁ ποιητὴς εἰς τὴν σύζυγον τοῦ Νικίου.

τρискаιδεκάπαχυς δεκατριῶν πήχεων.

τρυφερόν 21, 18 ἀπαλά.

τρωγοίσας αἰολ., ἀττ. τρωγούσας.

τρώγοντι, ἀττ. τρώγουσι.

τρώμα τραῦμα· 21, 50 βλ. ὑπομιμνάσκω.

τὸ ὄνομαστ. καὶ αἰτιατ. τοῦ ἐν. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ β' προσ. (πρβλ. λατ. tu)· ἐν 8, 7 τὸ τὸ ἀντικ. τοῦ **νικασεῖν**.

τιῦδε, αἰολ., ἐκεῖ, ἐκεῖσε.

τυλώ (τύλος, κάλος ρόζος) κάμνω τι τυλώδες, σκληρύνω.

τύμμα κτύπημα.

τῶμῶ, τῶ ἐμῶ, τοῦ ἐμοῦ.

τῶπος, τὸ ἔπος.

τῶστία, τὰ ὀστία, τὰ ὀσᾶ.

ὕδατινος αἰολ., μαλακός καὶ διαφανής.

Ἵγκάριος ἀπὸ τὰ Ἵγκαρα, πολίτην τῆς Σικελίας (νῦν Carini).

ὕμάρτη αἰολ., ἀττ. ὀμάρτει, συνόδευε.

ὕμμες, ὕμμιν αἰολ., ἀττ. ὕμεῖς, ὕμῖν.

ὕπνω 15, 125, ἀττ. ὕπνον· μὲ τὸν ὕπνον παρέβαλλον, ὅπως βλέπομεν καὶ εἰς ἄλλα ποιήματα τῆς ἐλληνιστικῆς ἐποχῆς, τὰ πολὺ μαλακὰ καὶ ἀπαλὰ πράγματα.

ὕποκρίνομαι ἀπαντῶ.

ὕπομιμνάσκω, ἀττ. ὑπομιμνήσκω ὑπομιμνάσκω τῶ τρώματος 21, 50

ὕπενθυμίζω (εἰς τὸν ἰχθύν) τὸ τραῦμά του· ὁ ἰχθύς, ἀφοῦ ἔσυρε τὸ νῆμα τῆς ὀρμιάς πρὸς τὸ βάθος, ἔμενε ἀκίνητος· ὁ ἄλιεὺς τότε ἐνυξε, ἔσυρε δηλ. πρὸς στιγμὴν τὸ καλαμίδι, ἀλλ' ἀμέσως ἔπειτα, διὰ νὰ μὴ κοπῆ τὸ νῆμα, ἐχάλαξε, ἐχαλάρωσε, καὶ ἀφοῦ ἀντελήφθη ὅτι ὁ ἰχθύς δὲν προσεπάθει πλέον νὰ φύγῃ, ἔτεινε τὸν κάλαμον, ἔσυρεν ὀριστικῶς.

ὕποφῆτας **Μουσάων** ποιητῆς.

ὕφῆμι βάζω τὸ μικρὸν ζῶον νὰ θηλάσῃ.

ύφορβός χοιροβοσκός.

φαγός, ἡ, ἄπτ. φηγός, εἶδος δρυός καί ἡ βάλανος αὐτῆς, ἥτις ἦτο ἐδώδιμος.

φαίνω ἐν 9, 28 διαδίδω, δημοσιεύω.

φάλαρος ὁ ἔχων λευκὸν ἐν τῷ μετώπῳ· ἐν 8, 27 ὁ φ. κύων τοῦ αἰπόλου (ῶ δοτ. προσωπ.) ὑλακτεῖ ἰστάμενος πλησίον τῶν αἰγῶν (ποτὶ ταῖς ἐρίφοις).

φραντί, ἄπτ. φασί φασεῖς, ἄπτ. φήσεις.

φρεῖδομαι: τὰς γαστροὺς ἐφειδόμεθα 21, 41 δὲν ἐφορτώναμεν τὸ στομάχι μας.

φθονερός: φθονερόν κακόν 15, 10 φθ. τέρας (εἶναι ὁ Δίνων, ὁ σύζυγος τῆς Πραξινόης).

φιλάοιδος ξένος (28, 23) τοῦ Νικίου καί τῆς συζύγου του εἶναι ὁ Θεόκριτος· εἶναι δὲ φιλάοιδος ὡς ποιητής.

φιλέριθος φίλος τῶν ἐρίθων, τῶν ἐργατῖδων, κυρίως τῶν ἐριουργοῦσων καί δὴ (28, 1) τῶν νηθουσῶν.

Φιλοίτιος ὁ ἐκ τῆς Ὀδυσσεΐας γνωστός βοσκός.

φίλος πόνος 21, 20 «ἡ ἔγνοια τῆς δουλειᾶς».

Φιλώνδας Κροτωνιάτης τις κύριος ἀγέλης βοῶν· ἡ γεν -α δωρ. -ου ἄπτ.

φλίβομαι θλίβομαι.

φορέοισι αἰολ., ἄπτ. φοροῦσι.

φορμός, ὁ, ψάθα.

Φρυγία ὑπηρέτρια τῆς Πραξινόης.

φύη εὐκτ. ἀορ. τοῦ φύομαι· μὴ φύη 15, 94 νὰ μὴ δώση ὁ Θεὸς νὰ παρουσιασθῇ· διὰ τὸ ὅλον χωρίον βλ. Μελιτώδης.

φῦκος φύκι καί (ὡς ἐν 15, 16) τὸ ἐξ αὐτοῦ κατασκευαζόμενον κοκκινάδι, «φκιασίδι».

φυλάσσομαι προσέχω· ἐν 15, 71 ἡ Πραξινόη παρακαλεῖ τὸν ξένον νὰ προσέξῃ, διὰ νὰ μὴ σχισθῇ τὸ ἀμπέχονόν της ἀκόμη περισσότερο.

φύλλα ἐν 9, 4 γλόη τοῦ λειμῶνος.

Φύσκος κάτοικός τις, φαίνεται, τῆς Κρότωνος· ἐς τὰ Φύσκω εἰς τὰ λιβάδια τοῦ Φύσκου.

χᾶ, καὶ ᾶ, καὶ ἦ.

χασμέομαι, άττ. χασμῶμαι ἐς ταύταν χασμεύμενος 4, 33 αὐτὴν ἐνῶ
παρετήρουν ἀφρηρημένος.

χειμαίνοντος ἐν καιρῶ χειμῶνος.

χέρρας αἰολ., χεῖρας.

χέρσος, ἡ, ξηρά, στεριά· ἐν 16, 61 ὁ ἄνεμος ὠθεῖ πρὸς τὴν ξηρὰν τὰ
κύματα ἀπὸ τὰ ἀνοικτά, ἀπὸ τὸ πέλαγος· ἢ κατὰ μετὰ γεν. σημαί-
νει κίνησιν ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω· ἢ θάλασσα νοεῖται ὡς τι
ὑπερκείμενον, ὡς τι ὑψηλότερον κείμενον ἀπὸ τὴν ξηρὰν (πρβλ.
ἀνάγομαι, κατάγομαι).

χίμμαιρα αἰξ.

χλαμυδηφόρος ὁ φέρων χλαμύδα, στρατιωτικὸν (καὶ δὴ μακεδονικὸν)
μανδύαν.

χοῖ μὲν, καὶ οἱ μὲν, καὶ οὗτοι μὲν.

χόρια ἔντερα, ἐντόσθια· φαγητὸν παρασκευαζόμενον ἐξ ὑμένων τῶν ἐν-
τοσθίων πληρουμένων διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος.

χρηῆμα: τί τὸ χρηῆμα 21, 25 τί συμβαίνει;

χρήσδω, χρῆζω, θέλω.

χρησμός: χρησμός θεσπίξασα 15, 63, ἀκατανόητα πράγματα εἰποῦσα.

χρηστός: χρηστῶ κοικτίρομος ἀνδρὸς 15, 75 τί εὐγενικὸς καὶ πονε-
τικὸς ἄνθρωπος! χρηστὰ ἐνόηται 21, 29 ὠραῖα ὄνειρα.

χρόνος: χρόνον ταὶ νύκτες ἔχοντι 21, 25 αἱ νύκτες χρονίζουσιν, ἀργοῦν
νὰ περάσουν.

χρυσὸν ἐν 21, 57: ἐκ τούτου τὸ τῷ στόματος.

χῶμός καὶ ὁ ἐμός.

χώνηρ καὶ ὁ ἀνήρ.

χώρα: ἔβαν ἐς χώραν 15, 57 ἐπήγαν εἰς τὴν θέσιν ποῦ ἔπρεπε.

ψε (= σφε) προσωπ. ἄντων. γ' προσ. αἰτ. πληθ.

ψεύδεσιν 21, 64 βλ. ἴσος.

ψυχὰ ψυχῆ· ψυχᾶ δοῦναι 16, 24 νὰ δώσης (τι) εἰς τὸν ἑαυτὸν σου
πρὸς ψυχαγωγίαν ἐκ ψυχᾶς 8, 35 προθύμως.

ῶ, άττ. οῦ, ἀναφ. ἄντων. ἐξ ῶ 15, 47 βλ. τεκῶν.

ῶδε ἐδῶ (4, 12 - 4, 51 - 15, 33 καὶ ἄλλ.)

ῶθεῦνθ' ὠθεῦνται, άττ. ὠθοῦνται.

ῶμες, άττ. ὠμεν.

ῶν, ἀττ. οὖν.

ῶν ἴδες (= ἅ εἶδες, ἔλξις), ῶν (= τούτων, γεν. διαίρ.) εἴπαις κα (δύναται νὰ εἴπῃς, δηλ. θὰ ἔχῃς νὰ διηγῆσαι) ἰδοῖσά τυ (ἀφοῦ εἶδες) τῷ μὴ ἰδόντι 15, 25· ὁ νοῦς: καλὸν εἶναι νὰ βλέπῃ κανεὶς πολλὰ, διὰ νὰ ἔχῃ νὰ διηγῆται εἰς τοὺς ἄλλους.

ῶξ αἰολ., ὁ ἔξ.

ῶρα φροντίς· ἔχω δέ τοι οὐδ' ὅσον ῶραν χείματος ἢ νωδὸς καρῶν 9, 20 σύνταξις ἀνώμαλος προελθοῦσα ἐκ συμφυρμοῦ δύο συντάξεων: α') ἔχω δέ τοι ῶραν χ. οὐ μᾶλλον ἢ ν. κ. καὶ β') ἔχω δέ τοι ῶραν χ. οὐδ' ὅσον ν. κ. ὁ νοῦς: ὅσον ἐνδιαφέρεται ὁ φαφούτης διὰ τὰ καρῦδια (καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται, διότι δὲν δύναται νὰ τὰ φάγῃ), ἄλλο τόσον ἐνδιαφέρομαι καὶ ἐγὼ διὰ τὸν χειμῶνα.

ῶρα: ἐν ῶρα 21, 40 ἐνωρίς.

ῶραι 15, 103 προσωποποιήσις τῶν ὠρῶν τοῦ ἔτους· εἶναι μαλακαὶ πόδας καὶ βάρδισαι (βραδύταται) ὡς διαδεχόμεναι ἀλλήλας ἀνεπισθήτως καὶ βραδέως.

ῶρεα, ἀττ. ὄρη· ὠρεος, ἀττ. ὄρους· ῶρεα μακρὰ ὄρη ὑψηλά.

ῶριος ὁ γινόμενος εἰς τὴν ῶραν του· ὠρια καρποὶ τῆς ἐποχῆς.

ῶρνες οἱ ἄρνες.

ῶς: ὡς κακὸν 4, 13 πόσον κακόν· ὡς χρόνῳ 15, 1 ἔπειτα ἀπὸ πόσον καιρὸν (ἔρχεσαι)! «σὰν τὰ χιόνια».

ῶτερος ὁ ἕτερος.

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

1. Είσαγωγή	5
2. Κείμενον	11
α') Νομείς: Βάττος και Κορύδων	13
β') Συρακόσιαι ἢ Ἀδωνιάζουσα	16
γ') Ἡλακᾶτη	23
δ') Βουκολιασταί: Δάφνις καὶ Μενάλκας	24
ε') Βουκολιασταί: Δάφνις καὶ Μενάλκας	28
ς') Ἄλιεις	30
ζ') Ἀῆναι ἢ Βάκχαι	33
η') Χάριτες ἢ Ἰέρων	35
3. Ἑρμηνευτικαὶ σημειώσεις	37

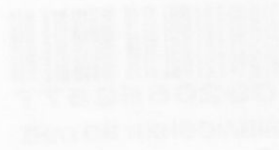
Τὰ ἀντίτυπα τοῦ βιβλίου φέρουν τὸ κάτωθι βιβλιοσήμον, εἰς ἀπόδειξιν τῆς γνησιότητος αὐτῶν.

Ἄντίτυπον στερούμενον τοῦ βιβλιοσήμου τούτου θεωρεῖται κλεψίτυπον. Ὁ διαθέτων, πωλῶν ἢ χρησιμοποιοῦν αὐτὸ διώκεται κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 τοῦ Νόμου 1129 τῆς 15/21 Μαρτίου 1946 (Ἐφ. Κυβ. 1946, Α' 108).

Ἔκδοσις ΙΑ', 1966 (XII) - ANT. 5.000-ΣΥΜΒ. 1466/22-12-66 - 1467/22-12-66

Ἐκτύπωσις—Βιβλιοδοσεῖα ΙΩ. ΚΑΜΠΑΝΑΣ Ο.Ε. - Φιλαδελφείας 4 - Ἀθήναι

0020556577

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΒΟΥΛΗΣ

A handwritten signature in dark ink, consisting of several loops and a vertical stroke, is positioned in the upper left quadrant. Below it, a large, light-colored scribble or ghosting of the signature is visible, extending towards the right and bottom.

